

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	8
Wabo	8
Wro	15
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	15
Bijstand	17
Volksverzekeringen	17
Sociale zekerheid overig	18
Bestuursrecht overig	20
APV	20
Algemene Verordening Gegevensbescherming	24
Paspoortwet	25
Verklaring omtrent het gedrag	26
Wegenverkeerswet	27
Wet openbaarheid van bestuur	28
Wet openbare manifestaties	28
Wet publieke gezondheid	30
Wet tijdelijk huisverbod	31
Vreemdelingenrecht	32
Richtlijnen en verordeningen	32
Vreemdelingenbewaring	35
Procesrecht	36

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook – direct en / of indirect – ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 296

MK ABRS, 14-04-2021, 201908374/1/R3

raad van de gemeente Almelo, verweerder.

Awb 3:11, 3:15, 3:16, 6:13

VOORBEREIDINGSPROCEDURE. ONTVANKELIJKHEID. Verwijzing naar het arrest van het EU-Hof van Justitie van 14 januari 2021 (Stichting Varkens in Nood, [ECLI:EU:C:2021:7](#)). Voor belanghebbenden mag het beroepsrecht tegen Aarhus-besluiten niet afhankelijk worden gesteld van de in artikel 6:13 van de Awb neergelegde regel die inhoudt dat geen beroep kan worden ingesteld door een belanghebbende aan wie redelijkerwijs kan worden verweten dat hij geen zienswijze als bedoeld in artikel 3:15 van de Awb naar voren heeft gebracht. Dit geldt niet alleen voor het beroepsrecht als zodanig, maar ook voor de zogenoemde onderdelentrechtter bij "Aarhus-besluiten" die met toepassing van de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure tot stand zijn gekomen en die uit verschillende besluitonderdelen bestaan.

In alle gevallen waarin in omgevingsrechtelijke zaken de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure is toegepast, mag artikel 6:13 van de Awb niet worden tegengeworpen aan belanghebbenden.

Besluit waarbij de raad het bestemmingsplan "Haghoek Rosarium Westeres" heeft vastgesteld. [...] Geen zienswijzen [appellante sub 1] en anderen

4. De raad stelt dat [appellante sub 1] en anderen verwijtbaar geen zienswijzen naar voren hebben gebracht over het ontwerpplan. Hierdoor kunnen zij alleen opkomen tegen de aangebrachte wijzigingen ten opzichte van het ontwerpplan, aldus de raad. Daarvan is volgens hem geen sprake, voor zover het beroep is gericht tegen de bouwmogelijkheden op het achterliggende plandeel, zodat het beroep volgens de raad in zoverre niet-ontvankelijk is.

4.1. Op grond van de artikelen 3:11, 3:15 en 3:16 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) wordt het ontwerpplan ter inzage gelegd voor de duur van zes weken en kunnen gedurende deze termijn zienswijzen naar voren worden gebracht bij de raad.

Artikel 6:13 van de Awb luidt: "Geen beroep bij de bestuursrechter kan worden ingesteld door een belanghebbende aan wie redelijkerwijs kan worden verweten dat hij geen zienswijzen als bedoeld in artikel 3:15 naar voren heeft gebracht, geen bezwaar heeft gemaakt of geen administratief beroep heeft ingesteld."

[appellante sub 1] en anderen hebben geen zienswijzen over het ontwerpplan naar voren gebracht.

4.2. [appellante sub 1] en anderen betogen dat aan hen niet kan worden tegengeworpen dat zij geen zienswijzen over het ontwerpplan naar voren hebben gebracht. [...] Volgens [appellante sub 1] en anderen is de voorwaarde dat eerst een zienswijze naar voren moet worden gebracht over het ontwerpplan om toegang tot de rechter te krijgen, in strijd met artikel 9, tweede lid, van het Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden van 25 juni 1998 (het Verdrag van Aarhus, hierna ook: het verdrag). Onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 14 januari 2021, Stichting Varkens in Nood, [ECLI:EU:C:2021:7](#) (hierna: het arrest Varkens in Nood), betogen zij dat artikel 6:13 van de Awb in zoverre buiten toepassing moet blijven.

- Het arrest Varkens in Nood

4.3. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest Varkens in Nood onder meer voor recht verklaard dat:

- artikel 9, tweede lid, van het Verdrag van Aarhus aldus moet worden uitgelegd dat het zich er niet tegen verzet dat de leden van het in artikel 2, punt 4, van dit verdrag bedoelde „publiek” als zodanig geen toegang tot de rechter hebben om op te komen tegen een besluit dat binnen de werkingssfeer van artikel 6 van dat verdrag valt;
- artikel 9, tweede lid, van het verdrag zich ertegen verzet dat de ontvankelijkheid van het daarin bedoelde beroep in rechte, dat wordt ingesteld door niet-gouvernementele organisaties die deel uitmaken van het in artikel 2, punt 5, van dat verdrag bedoelde „betrokken publiek”, afhankelijk wordt gesteld van hun deelname aan de voorbereidingsprocedure voor het bestreden besluit, ook al is deze voorwaarde niet van toepassing wanneer aan hen redelijkerwijs niet kan worden verweten dat zij daar niet aan hebben deelgenomen.

4.4. De Afdeling leidt uit de bewoordingen van het arrest van het Hof, in het bijzonder de punten 58 tot en met 60 van het arrest, af dat het oordeel van het Hof over toegang tot de rechter bij besluiten die binnen de werkingssfeer van artikel 6 van het verdrag vallen (hierna: "Aarhus-besluiten") niet alleen geldt voor non-gouvernementele organisaties, maar voor "het betrokken publiek" in het algemeen. De Afdeling concludeert daarom dat op basis van dit arrest in ieder geval het recht van belanghebbenden om beroep in te stellen tegen "Aarhus-besluiten", niet afhankelijk mag worden gesteld van deelname aan de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure van afdeling 3.4 van de Awb. Dit betekent dat voor belanghebbenden het beroepsrecht tegen dit soort besluiten niet afhankelijk mag worden gesteld van de in artikel 6:13 van de Awb neergelegde regel die inhoudt dat geen beroep kan worden ingesteld door een belanghebbende aan wie redelijkerwijs kan worden verweten dat hij geen zienswijze als bedoeld in artikel 3:15 van de Awb naar voren heeft gebracht. Dit geldt niet alleen voor het beroepsrecht als zodanig, maar ook voor de - tot dusverre in de rechtspraak toegepaste - zogenoemde onderdelentrichter bij "Aarhus-besluiten" die met toepassing van de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure tot stand zijn gekomen en die uit verschillende besluitonderdelen bestaan. De Afdeling concludeert dus dat wat in artikel 6:13 van de Awb is bepaald in zoverre voor belanghebbenden bij "Aarhus-besluiten" niet in overeenstemming is met artikel 9, tweede lid, van het verdrag en aanpassing behoeft door de wetgever.

4.5. Zolang zo'n wijziging van de wet er niet is, moet worden voorzien in een oplossing. Artikel 6:13 van de Awb mag aan belanghebbenden bij "Aarhus-besluiten" niet worden tegengeworpen, omdat artikel 9, tweede lid, van het verdrag zich daartegen verzet. Welke besluiten "Aarhus-besluiten" zijn en dus in een concreet geval onder de werkingssfeer van artikel 6 van het verdrag vallen, is niet in algemene zin aan te geven. Het gaat om besluiten over het al dan niet toestaan van activiteiten vermeld in bijlage I bij het verdrag (artikel 6, eerste lid, onder a) en om besluiten over niet in bijlage I vermelde activiteiten die een aanzienlijk effect op het milieu kunnen hebben (artikel 6, eerste lid, onder b).

4.6. Onder de eerste categorie vallen - hoofdzakelijk - besluiten over activiteiten in de sfeer van ruimtelijke plannen en vergunningen waarvoor een milieueffectrapport (MER) moet worden gemaakt dan wel waarvoor een m.e.r.-beoordeling moet worden verricht. In de bijlagen van Richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (PbEU L 26), zoals gewijzigd bij Richtlijn 2014/52/EU van het Europees Parlement (PbEU L 124), is aansluiting gezocht bij deze categorie. In het nationale recht is deze categorie vervolgens geïmplementeerd in de bijlage van het Besluit milieueffectrapportage. Van belang is dat het volgens de systematiek van deze

bijlage in veel gevallen van de concrete omstandigheden waaronder een project wordt ondernomen afhangt of voor een besluit wel of niet een MER of m.e.r.-beoordeling moet worden gemaakt. Onder de tweede categorie vallen andere besluiten over activiteiten die aanzienlijke gevolgen voor het milieu kunnen hebben. Hierbij kan het bijvoorbeeld gaan om besluiten waarvoor een passende beoordeling moet worden gemaakt vanwege de ligging nabij een Natura 2000-gebied of om besluiten waarbij voorafgaand aan dat besluit een voortoets moet worden verricht om gevolgen voor een Natura 2000-gebied in kaart te brengen. Ook besluiten die onder het bereik van Richtlijn 2010/75/EU van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 inzake industriële emissies (PbEU L 334) vallen behoren tot deze categorie, net als besluiten waarin rechtstreeks werkende Unierechtelijke voorschriften op milieugebied worden toegepast.

4.7. De Afdeling stelt vast dat het toepassingsbereik van artikel 6 van het verdrag niet gemakkelijk op voorhand is af te bakenen. Om het toepasselijke procedurele regime vast te kunnen stellen en op basis daarvan te beoordelen of een beroep van een belanghebbende ontvankelijk is, moet eerst worden beoordeeld of het aangevochten besluit onder het bereik van artikel 6 van het verdrag valt. Dat zal soms bewerkelijk zijn, omdat tot in detail moet worden bekeken of dat besluit onder een van de vermelde categorieën valt. Dat kan onder omstandigheden ook het stellen van prejudiciële vragen noodzakelijk maken. Bovendien kan het bij bepaalde typen besluiten, zoals besluiten tot vaststelling van ruimtelijke plannen, voorkomen dat bepaalde onderdelen wel en bepaalde onderdelen niet onder de werkingssfeer van artikel 6 van het verdrag vallen. Dit kan ook aan de orde zijn bij gecoördineerde besluitvorming, waarbij in dezelfde procedure zowel besluiten moeten worden getoetst die onder de werkingssfeer van voormeld artikel 6 van het verdrag vallen als besluiten waarbij dat niet het geval is.

4.8. De Afdeling verwacht dat er in de praktijk zo veel situaties zullen zijn waarin zo'n inhoudelijke en soms zeer gecompliceerde beoordeling moet worden verricht om na te gaan of het besluit onder de werkingssfeer van artikel 6 van het verdrag valt, dat de Afdeling het afbakenen van situaties waarin artikel 6:13 van de Awb niet mag worden tegengeworpen aan belanghebbenden, voor de rechtspraktijk onwerkbaar acht. In afwachting van een oplossing door de wetgever kiest de Afdeling daarom voor een uit oogpunt van rechtsbescherming ruimhartige uitleg van het verdrag, vooral ook om te verzekeren dat het uit het verdrag voortvloeiende recht op toegang tot de rechter niet een te beperkte invulling krijgt. Daarom zal in alle gevallen waarin in omgevingsrechtelijke zaken de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure is toegepast, artikel 6:13 van de Awb niet worden tegengeworpen aan belanghebbenden.

4.9. Daarbij beschouwt de Afdeling als omgevingsrechtelijke zaken de zaken over besluiten op grond van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht, Wet milieubeheer, Wet ruimtelijke ordening, Tracéwet, Wet geluidhinder, Wet natuurbescherming, Ontgrondingenwet, Waterwet, Wet bodembescherming, Wet luchtvaart, Mijnbouwwet, Kernenergiewet, Wet inzake de luchtverontreiniging, Wet bescherming Antarctica en andere wetten en regelingen op het gebied van het milieu en de ruimtelijke ordening.

4.10. De Afdeling tekent hierbij aan dat deze ruimhartige uitleg van het verdrag alleen een rol speelt bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, maar niet bij de inhoudelijke toetsing van een besluit.

- Conclusie ontvankelijkheid beroep [appellante sub 1] en anderen

4.11. Uit het voorgaande volgt dat aan [appellante sub 1] en anderen het bepaalde in artikel 6:13 van de Awb niet wordt tegengeworpen. Het beroep van [appellante sub 1] en anderen is ontvankelijk. Dit betekent dat de Afdeling het beroep inhoudelijk behandelt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:786](#)

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("Ruimere toegang tot de bestuursrechter bij omgevingsrechtelijke besluiten") uitgebracht.

JnB 2021, 297

ABRS, 14-04-2021, 202003712/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Katwijk, verweerder.

Awb 2:14 lid 1

ELEKTRONISCH VERKEER. Het kenbaar maken in de zin van artikel 2:14, eerste lid, van de Awb kan zowel expliciet als impliciet geschieden. Verwijzing naar de uitspraak van de ABR van 17-10-2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:3392](#)). I.c. wordt vastgesteld dat de stichting niet expliciet kenbaar heeft gemaakt dat zij bereikbaar was voor het ontvangen van berichten via de elektronische weg. Uit de gegeven omstandigheden kan niet worden afgeleid dat de stichting impliciet kenbaar heeft gemaakt dat zij bereikbaar was via de elektronische weg. Besluit waarbij het college het verzoek van de stichting om handhavend op te treden tegen het gebruik van rubbergranulaat als vulling voor kunstgrasvelden in Katwijk heeft afgewezen. [...]

5. De stichting betoogt dat het college haar bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. De stichting voert daartoe aan dat het college in strijd heeft gehandeld met artikel 2:14, eerste lid, van de Awb door ervoor te kiezen de termijn voor het indienen van de gronden van bezwaar per e-mailbericht aan de gemachtigde van de stichting mede te delen. [...]

5.1. Het college stelt zich op het standpunt dat de stichting impliciet kenbaar heeft gemaakt dat het langs elektronische weg bereikbaar is. Het college wijst daarbij op de uitspraak van de Afdeling van 17 oktober 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3392](#), waarin de Afdeling heeft overwogen dat het kenbaar maken in de zin van artikel 2:14, eerste lid, van de Awb zowel impliciet als expliciet kan geschieden en dat uit de tekst van de memorie van toelichting bij dit artikel, gezien de sterke ontwikkeling van het elektronisch verkeer met de overheid, niet kan worden afgeleid dat kenbaarmaking nu nog altijd uitdrukkelijk zou moeten geschieden. Het college stelt, onder verwijzing naar het arrest van de Hoge Raad van 19 oktober 2018, [ECLI:NL:HR:2018:1967](#), dat gelet op het feit dat de gemachtigde een professioneel rechtsbijstandverlener is, die zijn bezwaarschrift elektronisch heeft ingediend en in het briefhoofd een e-mailadres heeft vermeld, het redelijkerwijs heeft mogen aannemen dat de gemachtigde - al dan niet impliciet - kenbaar heeft gemaakt dat hij elektronisch bereikbaar is.

5.2. De Afdeling overweegt dat het college, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 17 oktober 2018, terecht heeft gesteld dat kenbaar maken in de zin van artikel 2:14, eerste lid, van de Awb zowel expliciet als impliciet kan geschieden. De Afdeling stelt vast dat de stichting niet expliciet kenbaar heeft gemaakt dat zij bereikbaar was voor het ontvangen van berichten via de elektronische weg.

De Afdeling overweegt voorts dat uit de gegeven omstandigheden niet kan worden afgeleid dat de stichting impliciet kenbaar heeft gemaakt dat zij bereikbaar was via de elektronische weg. Uit de uitspraak van de Afdeling van 17 oktober 2018 volgt dat het vermelden van een e-mailadres op briefpapier op zichzelf niet doorslaggevend is voor de vraag of iemand impliciet kenbaar heeft gemaakt dat hij bereikbaar is via de elektronische weg. De Afdeling neemt in het nu voorliggende geval ook in aanmerking dat het door het college gebruikte e-mailadres niet overeenkomt met het e-mailadres dat in het briefhoofd staat op het per post ingediende bezwaar. In de uitspraak van 17 oktober 2018 was door de Afdeling aangenomen dat wel sprake was van het impliciet kenbaar maken van bereikbaarheid via elektronische weg omdat de gemachtigde in andere bezwaarzaken

bij dezelfde gemeente al meerdere malen via e-mailberichten had gecommuniceerd. Anders dan in die uitspraak is in deze zaak van eerdere communicatie via de elektronische weg tussen de stichting en het college niet gebleken. De enkele omstandigheid dat in dit geval het bezwaarschrift ook elektronisch, met gebruikmaking van DigiD, is ingediend is onvoldoende voor het oordeel dat impliciet kenbaar is gemaakt dat sprake is van bereikbaarheid via de elektronische weg. De verwijzing door het college naar het arrest van de Hoge Raad van 19 oktober 2018 maakt het voorgaande niet anders, omdat in die zaak sprake was van verzending van het bezwaarschrift per e-mail.

Uit het bovenstaande volgt dat het college niet heeft mogen volstaan met het per e-mailbericht in de gelegenheid stellen om de gronden van bezwaar in te dienen. De stichting heeft niet de gelegenheid gehad om het verzuim, omdat niet is voldaan aan artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder d, van de Awb, te herstellen. Het college heeft derhalve in strijd met artikel 6:6 van de Awb bij besluit van 6 mei 2020 het bezwaar van de stichting niet-ontvankelijk verklaard.

Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:785](#)

JnB 2021, 298

Voorzieningenrechter ABRS, 14-04-2021, 202100576/1/R4 en 202100576/2/R4

college van burgemeester en wethouders van Utrecht, appellant.

Awb 4:15

AANVRAAG. Vergunning van rechtswege. I.c. heeft het college zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat de termijn voor het geven van een beschikking was opgeschort op grond van artikel 4:15, tweede lid, aanhef en onder b en c, van de Awb. Er was geen sprake van overmacht. Verwijzing naar de toelichting bij artikel 4:15 van de Awb (Kamerstukken II 2005/06, 30 435, nr. 3, blz. 15).

Brief waarbij Coltavast beroep heeft ingesteld tegen het niet tijdig bekend maken van een van rechtswege verleende omgevingsvergunning. [...]

3. Het college betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de door Coltavast aangevraagde omgevingsvergunning van rechtswege is verleend op 5 augustus 2020. Het college stelt zich op het standpunt dat het de beslistermijn op 4 augustus 2020 terecht heeft opgeschort vanwege overmacht als bedoeld in artikel 4:15, tweede lid, onder c van de Awb en vanwege vertraging die aan Coltavast kan worden toegerekend als bedoeld in datzelfde artikellid, onder b.

[...]

3.2. De rechtbank wijst terecht op de toelichting bij artikel 4:15 van de Awb (Kamerstukken II 2005/06, 30 435, nr. 3, blz. 15) waarin staat dat niet snel sprake zal zijn van overmacht, dat het dan in ieder geval zal moeten gaan om een onmogelijkheid om te beslissen die veroorzaakt wordt door abnormale en onvoorziene omstandigheden buiten toedoen van het bestuursorgaan zelf en die ook buiten zijn risicosfeer liggen en dat daarvan bijvoorbeeld sprake zal kunnen zijn wanneer het gemeentehuis is afgebrand of onder water gelopen.

Dat het college het overleg met Coltavast niet wilde beëindigen door de omgevingsvergunning te weigeren, is geen abnormale en onvoorziene omstandigheid buiten toedoen en buiten de risicosfeer van het college, waardoor het voor het college onmogelijk was om een besluit op de aanvraag te nemen. Uit het standpunt van het college zelf volgt dat het voor het college mogelijk was om de omgevingsvergunning te weigeren. Dat het college dat niet wilde, maar in overleg wilde blijven over aanpassingen van de aanvraag waardoor de omgevingsvergunning mogelijk wel verleend zou

kunnen worden, levert geen overmacht op, als bedoeld in artikel 4:15, tweede lid, onder c, van de Awb. Daarbij moet het namelijk gaan om de onmogelijkheid om een besluit te nemen en niet alleen om de onmogelijkheid om een positief besluit te nemen.

Ook de bijkomende omstandigheid dat het college Coltavast niet kon bereiken om te vragen of zij wenste de aanvraag in te trekken of een weigering te ontvangen, maakt niet dat er sprake van overmacht was. Het college kon de omgevingsvergunning weigeren, ongeacht of Coltavast haar wensen daarover kenbaar had gemaakt.

Gelet hierop heeft de rechtbank terecht overwogen dat er geen sprake was van overmacht.

3.3. De rechtbank heeft verder terecht overwogen dat ook geen sprake was van vertraging die aan Coltavast kon worden toegerekend. [...]

3.5. Zoals hiervoor onder 3.2 en 3.3 is overwogen, heeft de rechtbank terecht overwogen dat er geen sprake was van overmacht of van vertraging die aan Coltavast kon worden toegerekend. Het college heeft zich dan ook ten onrechte op het standpunt gesteld dat de termijn voor het geven van een beschikking was opgeschort op grond van artikel 4:15, tweede lid, aanhef en onder b en c, van de Awb. De rechtbank heeft daarom terecht geoordeeld dat de door Coltavast aangevraagde omgevingsvergunning van rechtswege is verleend op 5 augustus 2020.

Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:764](#) (niet gepubliceerd op www.rechtspraak.nl).

JnB 2021, 299

CRvB, 07-04-2021 (21-04-2021), 19/4306 ANW

Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank.

Awb 6:9, 6:11

BEROEPSTERMIJN. Overschrijding beroepstermijn. Gelet op de bijzondere omstandigheden van dit geval kan redelijkerwijs niet gesteld worden dat appellante in verzuim is geweest. Blijkens de wetsgeschiedenis is door de wetgever onderkend dat de termijn van artikel 6:9, tweede lid, van de Awb onvoldoende kan zijn voor verzendingen vanuit het buitenland. Onder omstandigheden kan in die gevallen artikel 6:11 van de Awb worden toegepast. Voor toepassing van deze bepaling is wel vereist dat de betrokkene het beroepschrift heeft verzonden op een tijdstip dat en met gebruikmaking van een middel dat niet het ernstige risico in zich draagt dat de termijn van artikel 6:9, tweede lid, van de Awb wordt overschreden. Verwijzing naar de uitspraak van de CRvB van 31-05-2007

([ECLI:NL:CRVB:2007:BA6714](#)).

[ECLI:NL:CRVB:2021:794](#)

JnB 2021, 300

MK Rechtbank Oost-Brabant, 30-03-2021 (publ. 13-04-2021), WR 21/008

Awb 8:15

WRAKING. I.c. heeft verzoeker misbruik gemaakt van het instrument van wraking, met als doel het frustreren van de voortgang van de afdoening van de zaak. Een volgend wrakingsverzoek zal daarom niet in behandeling worden genomen. Verwijzing naar het arrest van de HR van 16 maart 2021 ([ECLI:NL:HR:2021:370](#)). In dat arrest is onder meer geoordeeld dat een gewraakte rechter zelf kan bepalen dat een wrakingsverzoek niet in behandeling wordt genomen als een eerder wrakingsverzoek in dezelfde zaak met betrekking tot dezelfde

rechter door de wrakingskamer is afgewezen en de wrakingskamer daarbij heeft bepaald dat een volgend wrakingsverzoek niet in behandeling wordt genomen.

[ECLI:NL:RBOBR:2021:1648](#)

JnB 2021, 301

Voorzieningenrechter ABRS, 14-04-2021, 202101500/2/R2

college van burgemeester en wethouders van Sint-Michielsgestel, verzoeker sub a.

Awb 8:81, 8:86

VOORLOPIGE VOORZIENING. I.c. is gelet op het verzoekschrift het verzoek er met name op gericht om op korte termijn een definitief oordeel te krijgen over het oordeel van de rechtbank over de exploitatiebijdrage. De mogelijkheid om hangende hoger beroep een verzoek om voorlopige voorziening te doen is evenwel niet bedoeld om door middel van de zogenoemde "kortsluiting" als bedoeld in artikel 8:86 van de Awb de behandeling van de hoofdzaak te bespoedigen.

[ECLI:NL:RVS:2021:761](#) (niet gepubliceerd op www.rechtspraak.nl)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 302

Voorzieningenrechter ABRS, 08-04-2021, 202101732/2/A3

college van burgemeester en wethouders van Laarbeek.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 5.19

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet bibob) 3 lid 1, 4, 30 lid 5

WABO. WET BIBOB. Weigering invullen vragenformulier. De voorzieningenrechter onderschrijft zonder meer dat het belang om in het kader van de Wet bibob tijdig en volledig inlichtingen te verstrekken een zeer zwaarwegend belang is. Evenwel is niet gebleken dat dit door het college gestelde belang bij het staken van de bedrijfsactiviteiten in dit geval zo groot is dat de uitspraak op het hoger beroep niet kan worden afgewacht. Schorsing besluit intrekking verleende revisievergunningen.

[...] 2. [...] Bij [...] besluit van 9 juni 2020 heeft het college de revisievergunningen met onmiddellijke ingang ingetrokken. Daarbij heeft het college in aanmerking genomen dat [verzoeker] het vragenformulier, hoewel hij daartoe drie keer in de gelegenheid is gesteld, niet heeft ingevuld. Een weigering om het vragenformulier in te vullen is in artikel 4 van de Wet bibob aangemerkt als ernstig gevaar als bedoeld in artikel 3, eerste lid, van die wet. Volgens het college was het op grond van artikel 5.19, vierde lid, aanhef en onder b, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht daarom bevoegd de vergunningen in te trekken. De rechtbank heeft het besluit van 9 juni 2020 rechtmatig geacht.

[...] 4. [...] Aannemelijk is dat het staken van de bedrijfsactiviteiten van [verzoeker] ertoe kan leiden dat de bedrijven niet kunnen blijven bestaan en dat dit gevolg onomkeerbaar is. Ook is aannemelijk dat [verzoeker] als gevolg van het staken van de activiteiten van zijn bedrijven grote financiële schade zal lijden. [verzoeker] heeft dan ook een groot belang bij schorsing van de intrekking van de

revisievergunningen. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter weegt dit belang zwaarder dan het algemeen belang bij het staken van de bedrijfsactiviteiten. De voorzieningenrechter onderschrijft zonder meer dat het belang om in het kader van de Wet bibob tijdig en volledig inlichtingen te verstrekken, zoals van de zijde van het college zowel mondeling als schriftelijk met klem naar voren is gebracht, een zeer zwaarwegend belang is. Evenwel is niet gebleken dat dit door het college gestelde belang bij het staken van de bedrijfsactiviteiten in dit geval zo groot is dat de uitspraak op het hoger beroep niet kan worden afgewacht. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat ook hangende het beroep de bedrijfsactiviteiten zijn voortgezet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:708](#)

JnB 2021, 303

Tussenuitspraak MK Rechtbank Oost-Brabant, 09-04-2021, SHE 20/2735T

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Reusel-De Mierden, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder i

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

Regeling ammoniak en veehouderij (Rav)

WABO. NATUURBESCHERMING. STIKSTOF. LUCHTWASSYSTEEM. INTERN SALDEREN.

EMISSIEFACTOREN. De rechtbank ziet in de door eisers overgelegde rapporten geen aanleiding voor het oordeel dat de emissiefactoren in de Rav in zijn algemeenheid onjuist zijn. Er zijn wel gerede twijfels gerezen over de vraag of een biologische combiluchtwasser in iedere stal op dezelfde wijze zal presteren. GS kan in zijn verklaring van geen bedenkingen niet volstaan met een verwijzing naar de emissiefactoren in de Rav voor biologische combiluchtwassers. GS had een eigen inschatting moeten maken over de verwachte werking van de aan de orde zijnde combiluchtwassers in dit geval. Een toename van stikstofdepositie is niet uitgesloten. De rechtbank biedt gelegenheid om dit gebrek te herstellen en reikt hiervoor meerdere oplossingsrichtingen aan.

[...] verweerder [heeft] een (revisie)omgevingsvergunning verleend voor het bouwen van een varkensstal, het veranderen van de inrichting en het handelen met gevolgen voor beschermde natuurgebieden aan [adres] .

[...] 7.12 De rechtbank ziet in de door eisers overgelegde rapporten geen aanleiding voor het oordeel dat de emissiefactoren in de (bijlage 1 bij de) Rav voor wat betreft dit luchtwassysteem dan wel voor andere luchtwassystemen in de Rav in zijn algemeenheid onjuist zijn. Op basis van de onderzoeken ten behoeve van de vaststelling van de ammoniakemissie per dierplaats per jaar van een stalsysteem, is voldoende aannemelijk dat het betreffende stalsysteem in staat is om de voor dat systeem vastgestelde emissiefactor te halen onder de omstandigheden waarbij de proefmetingen zijn uitgevoerd. [...]

Daarnaast zal een onzekerheid over de juistheid van een ouder stalsysteem dat in de nieuwe situatie nog steeds wordt toegepast, dezelfde invloed hebben in de vergunde situatie als in de referentiesituatie. Deze onzekerheid leidt per saldo dus niet zonder meer tot een wijziging van de ammoniakemissie (dus ook niet tot een toename).

De rechtbank ziet daarom geen aanleiding om vraagtekens te stellen bij alle emissiefactoren in de bijlage bij de Rav. Uit de door eisers genoemde rapporten en uit de nadere informatie die verweerder heeft ingewonnen bij Wageningen University, zijn wel gerede twijfels bij de rechtbank gerezen over de vraag of een biologische combiluchtwasser in iedere stal op dezelfde wijze zal presteren. De daadwerkelijke prestaties van de biologische combiluchtwasser hangen af van het ontwerp, het

onderhoud en het gebruik van het stalsysteem in het afzonderlijke bedrijf. Zo zal het ontwerp van de biologische combiluchtwasser (dat afhankelijk is van de omvang van de stal en de diersoorten en dieraantallen die in die stal worden gehouden) ongetwijfeld verschillen van het ontwerp in de proefstal waar de proefmetingen zijn uitgevoerd die hebben geleid tot de emissiefactor in de Rav. Ook het gebruik en onderhoud kunnen verschillen van veehouderij tot veehouderij. Dit leidt er toe dat GS in zijn verklaring van geen bedenkingen niet kan volstaan met een verwijzing naar de emissiefactoren in de Rav voor biologische combiluchtwassers. GS had een eigen inschatting moeten maken over de verwachte werking van de aan de orde zijnde combiluchtwassers in dit geval. Dat wil zeggen, GS hadden iets moeten vinden van het ontwerp van de toe te passen combiluchtwasser in de stallen waar de dieren worden gehouden en de mogelijke invloed van het gebruik en onderhoud.

[...] 7.14 In het bestreden besluit is de omvang van de ammoniakemissie van stal 2 niet begrensd door middel van een grenswaarde in een voorschrift. Als het ontwerp van het stalsysteem in het bedrijf van vergunninghoudster niet deugt, of als het stalsysteem als gevolg van slecht onderhoud geen of weinig ammoniak verwijdert of verkeerd wordt gebruikt, dan kan feitelijk een hogere ammoniakemissie optreden dan in de referentiesituatie was vergund zonder dat het bedrijf handelt in afwijking van het bestreden besluit inclusief de verklaring van geen bedenkingen of in strijd met een van de voorschriften van het bestreden besluit. Het ontwerp, gebruik en onderhoud zijn wel omstandigheden die van invloed zijn op de prestaties van het stalsysteem. Deze omstandigheden spelen daarom een rol bij de beoordeling van de vraag of vast staat dat geen sprake is van een toename van de stikstofdepositie op nabijgelegen Natura 2000-gebieden. De rechtbank is van oordeel dat GS in de verklaring van geen bedenkingen deze omstandigheden onvoldoende heeft betrokken en dat de verklaring van geen bedenkingen onvoldoende is gemotiveerd. Een toename van stikstofdepositie is daarom niet uitgesloten. Dat betekent dat GS slechts een verklaring van geen bedenkingen had kunnen afgeven na een volledige passende beoordeling als bedoeld in artikel 2.8 van de Wnb. Verweerder heeft de omgevingsvergunning daarom niet mogen verlenen met gebruikmaking van deze verklaring van geen bedenkingen. Deze beroepsgrond slaagt.

[...] 9.3 Er zijn meerdere oplossingsrichtingen denkbaar voor het in rechtsoverweging 7.14 geconstateerde gebrek. De rechtbank noemt hieronder enkele oplossingsrichtingen maar benadrukt dat het verweerder en GS vrij staat om andere oplossingen te bedenken. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2021:1601](#)

JnB 2021, 304

ABRS, 07-04-2021, 202001715/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Breda, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 5.19

WABO. INTREKKING OMGEVINGSVERGUNNING. Het is aan het college om aan te tonen dat aan de voorwaarden voor de uitoefening van zijn bevoegdheid tot intrekking is voldaan. In dit geval heeft het college niet dan wel onvoldoende aangetoond dat sprake is van een onjuiste of onvolledige opgave en was het niet bevoegd om de verleende omgevingsvergunning met toepassing van artikel 5.19, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo in te trekken.

[... Bij besluit van 11 oktober 2018 heeft het college een aan [partij] bij besluit van 19 maart 2014 verleende omgevingsvergunning ingetrokken [...].

[...] 5.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, onder meer in de uitspraak van 17 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1156](#), is voor intrekking van een omgevingsvergunning wegens een

onjuiste of onvolledige opgave, als bedoeld in artikel 5.19, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo, noodzakelijk dat vast staat dat de omgevingsvergunning juist wegens de onjuistheid in de overgelegde gegevens is verleend.

Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, is het aan het college om aan te tonen dat aan de voorwaarden voor de uitoefening van zijn bevoegdheid tot intrekking is voldaan. In deze zaak rust dus op het college de bewijslast om aan te tonen dat er een onjuiste of onvolledige opgave in de aanvraag is gedaan.

5.3. Ter zitting heeft de Afdeling aan het college gevraagd aan te geven welk onderdeel van de in de aanvraag van 4 februari 2014 gedane opgave onvolledig of onjuist was. Op die vraag heeft het college geen specifiek antwoord gegeven. Voor zover het college van mening is dat de omstandigheid dat een deel van het pand op het perceel op een later moment een gebruik heeft gekregen dat, volgens het college, niet in overeenstemming is met de bij besluit van 19 maart 2014 verleende omgevingsvergunning, overweegt de Afdeling dat die omstandigheid niet maakt dat sprake is van een onvolledige of onjuiste opgave in de aanvraag van 4 februari 2014. Nu het college niet dan wel onvoldoende heeft aangetoond dat sprake is van een onjuiste of onvolledige opgave, is de Afdeling van oordeel dat het college niet bevoegd was om de bij besluit van 19 maart 2014 verleende omgevingsvergunning met toepassing van artikel 5.19, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo in te trekken. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:720](#)

JnB 2021, 305

MK ABRS, 14-04-2021, 201908374/1/R3

raad van de gemeente Almelo, verweerder.

Awb 6:13

WABO. VOORBEREIDINGSPROCEDURE. ONTVANKELIJKHEID. Verwijzing naar het arrest van het EU-Hof van Justitie van 14 januari 2021 (Stichting Varkens in Nood, [ECLI:EU:C:2021:7](#)). Voor belanghebbenden mag het beroepsrecht tegen Aarhus-besluiten niet afhankelijk worden gesteld van de in artikel 6:13 van de Awb neergelegde regel die inhoudt dat geen beroep kan worden ingesteld door een belanghebbende aan wie redelijkerwijs kan worden verweten dat hij geen zienswijze als bedoeld in artikel 3:15 van de Awb naar voren heeft gebracht. Dit geldt niet alleen voor het beroepsrecht als zodanig, maar ook voor de zogenoemde onderdelentrichter bij "Aarhus-besluiten" die met toepassing van de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure tot stand zijn gekomen en die uit verschillende besluitonderdelen bestaan.

In alle gevallen waarin in omgevingsrechtelijke zaken de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure is toegepast, mag artikel 6:13 van de Awb niet worden tegengeworpen aan belanghebbenden.

Besluit waarbij de raad het bestemmingsplan "Haghoek Rosarium Westeres" heeft vastgesteld. [...]

Geen zienswijzen [appellante sub 1] en anderen

4. De raad stelt dat [appellante sub 1] en anderen verwijtbaar geen zienswijzen naar voren hebben gebracht over het ontwerpplan. Hierdoor kunnen zij alleen opkomen tegen de aangebrachte wijzigingen ten opzichte van het ontwerpplan, aldus de raad. Daarvan is volgens hem geen sprake, voor zover het beroep is gericht tegen de bouwmogelijkheden op het achterliggende plandeel, zodat het beroep volgens de raad in zoverre niet-ontvankelijk is.

4.1. Op grond van de artikelen 3:11, 3:15 en 3:16 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) wordt het ontwerpplan ter inzage gelegd voor de duur van zes weken en kunnen gedurende deze termijn zienswijzen naar voren worden gebracht bij de raad.

Artikel 6:13 van de Awb luidt: "Geen beroep bij de bestuursrechter kan worden ingesteld door een belanghebbende aan wie redelijkerwijs kan worden verweten dat hij geen zienswijzen als bedoeld in artikel 3:15 naar voren heeft gebracht, geen bezwaar heeft gemaakt of geen administratief beroep heeft ingesteld."

[appellante sub 1] en anderen hebben geen zienswijzen over het ontwerpplan naar voren gebracht.

4.2. [appellante sub 1] en anderen betogen dat aan hen niet kan worden tegengeworpen dat zij geen zienswijzen over het ontwerpplan naar voren hebben gebracht. [...] Volgens [appellante sub 1] en anderen is de voorwaarde dat eerst een zienswijze naar voren moet worden gebracht over het ontwerpplan om toegang tot de rechter te krijgen, in strijd met artikel 9, tweede lid, van het Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden van 25 juni 1998 (het Verdrag van Aarhus, hierna ook: het verdrag). Onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 14 januari 2021, Stichting Varkens in Nood, [ECLI:EU:C:2021:7](#) (hierna: het arrest Varkens in Nood), betogen zij dat artikel 6:13 van de Awb in zoverre buiten toepassing moet blijven.

- Het arrest Varkens in Nood

4.3. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest Varkens in Nood onder meer voor recht verklaard dat:

- artikel 9, tweede lid, van het Verdrag van Aarhus aldus moet worden uitgelegd dat het zich er niet tegen verzet dat de leden van het in artikel 2, punt 4, van dit verdrag bedoelde „publiek” als zodanig geen toegang tot de rechter hebben om op te komen tegen een besluit dat binnen de werkingssfeer van artikel 6 van dat verdrag valt;

- artikel 9, tweede lid, van het verdrag zich ertegen verzet dat de ontvankelijkheid van het daarin bedoelde beroep in rechte, dat wordt ingesteld door niet-gouvernementele organisaties die deel uitmaken van het in artikel 2, punt 5, van dat verdrag bedoelde „betrokken publiek”, afhankelijk wordt gesteld van hun deelname aan de voorbereidingsprocedure voor het bestreden besluit, ook al is deze voorwaarde niet van toepassing wanneer aan hen redelijkerwijs niet kan worden verweten dat zij daar niet aan hebben deelgenomen.

4.4. De Afdeling leidt uit de bewoordingen van het arrest van het Hof, in het bijzonder de punten 58 tot en met 60 van het arrest, af dat het oordeel van het Hof over toegang tot de rechter bij besluiten die binnen de werkingssfeer van artikel 6 van het verdrag vallen (hierna: "Aarhus-besluiten") niet alleen geldt voor non-gouvernementele organisaties, maar voor "het betrokken publiek" in het algemeen. De Afdeling concludeert daarom dat op basis van dit arrest in ieder geval het recht van belanghebbenden om beroep in te stellen tegen "Aarhus-besluiten", niet afhankelijk mag worden gesteld van deelname aan de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure van afdeling 3.4 van de Awb. Dit betekent dat voor belanghebbenden het beroepsrecht tegen dit soort besluiten niet afhankelijk mag worden gesteld van de in artikel 6:13 van de Awb neergelegde regel die inhoudt dat geen beroep kan worden ingesteld door een belanghebbende aan wie redelijkerwijs kan worden verweten dat hij geen zienswijze als bedoeld in artikel 3:15 van de Awb naar voren heeft gebracht. Dit geldt niet alleen voor het beroepsrecht als zodanig, maar ook voor de - tot dusverre in de rechtspraak toegepaste - zogenoemde onderdelentrichter bij "Aarhus-besluiten" die met toepassing van de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure tot stand zijn gekomen en die uit verschillende besluitonderdelen bestaan. De Afdeling concludeert dus dat wat in artikel 6:13 van de

Awb is bepaald in zoverre voor belanghebbenden bij "Aarhus-besluiten" niet in overeenstemming is met artikel 9, tweede lid, van het verdrag en aanpassing behoeft door de wetgever.

4.5. Zolang zo'n wijziging van de wet er niet is, moet worden voorzien in een oplossing. Artikel 6:13 van de Awb mag aan belanghebbenden bij "Aarhus-besluiten" niet worden tegengeworpen, omdat artikel 9, tweede lid, van het verdrag zich daartegen verzet. Welke besluiten "Aarhus-besluiten" zijn en dus in een concreet geval onder de werkingssfeer van artikel 6 van het verdrag vallen, is niet in algemene zin aan te geven. Het gaat om besluiten over het al dan niet toestaan van activiteiten vermeld in bijlage I bij het verdrag (artikel 6, eerste lid, onder a) en om besluiten over niet in bijlage I vermelde activiteiten die een aanzienlijk effect op het milieu kunnen hebben (artikel 6, eerste lid, onder b).

4.6. Onder de eerste categorie vallen - hoofdzakelijk - besluiten over activiteiten in de sfeer van ruimtelijke plannen en vergunningen waarvoor een milieueffectrapport (MER) moet worden gemaakt dan wel waarvoor een m.e.r.-beoordeling moet worden verricht. In de bijlagen van Richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (PbEU L 26), zoals gewijzigd bij Richtlijn 2014/52/EU van het Europees Parlement (PbEU L 124), is aansluiting gezocht bij deze categorie. In het nationale recht is deze categorie vervolgens geïmplementeerd in de bijlage van het Besluit milieueffectrapportage. Van belang is dat het volgens de systematiek van deze bijlage in veel gevallen van de concrete omstandigheden waaronder een project wordt ondernomen afhangt of voor een besluit wel of niet een MER of m.e.r.-beoordeling moet worden gemaakt.

Onder de tweede categorie vallen andere besluiten over activiteiten die aanzienlijke gevolgen voor het milieu kunnen hebben. Hierbij kan het bijvoorbeeld gaan om besluiten waarvoor een passende beoordeling moet worden gemaakt vanwege de ligging nabij een Natura 2000-gebied of om besluiten waarbij voorafgaand aan dat besluit een voortoets moet worden verricht om gevolgen voor een Natura 2000-gebied in kaart te brengen. Ook besluiten die onder het bereik van Richtlijn 2010/75/EU van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 inzake industriële emissies (PbEU L 334) vallen behoren tot deze categorie, net als besluiten waarin rechtstreeks werkende Unierechtelijke voorschriften op milieugebied worden toegepast.

4.7. De Afdeling stelt vast dat het toepassingsbereik van artikel 6 van het verdrag niet gemakkelijk op voorhand is af te bakenen. Om het toepasselijke procedurele regime vast te kunnen stellen en op basis daarvan te beoordelen of een beroep van een belanghebbende ontvankelijk is, moet eerst worden beoordeeld of het aangevochten besluit onder het bereik van artikel 6 van het verdrag valt. Dat zal soms bewerkelijk zijn, omdat tot in detail moet worden bekeken of dat besluit onder een van de vermelde categorieën valt. Dat kan onder omstandigheden ook het stellen van prejudiciële vragen noodzakelijk maken. Bovendien kan het bij bepaalde typen besluiten, zoals besluiten tot vaststelling van ruimtelijke plannen, voorkomen dat bepaalde onderdelen wel en bepaalde onderdelen niet onder de werkingssfeer van artikel 6 van het verdrag vallen. Dit kan ook aan de orde zijn bij gecoördineerde besluitvorming, waarbij in dezelfde procedure zowel besluiten moeten worden getoetst die onder de werkingssfeer van voormeld artikel 6 van het verdrag vallen als besluiten waarbij dat niet het geval is.

4.8. De Afdeling verwacht dat er in de praktijk zo veel situaties zullen zijn waarin zo'n inhoudelijke en soms zeer gecompliceerde beoordeling moet worden verricht om na te gaan of het besluit onder de werkingssfeer van artikel 6 van het verdrag valt, dat de Afdeling het afbakenen van situaties waarin artikel 6:13 van de Awb niet mag worden tegengeworpen aan belanghebbenden, voor de rechtspraktijk onwerkbaar acht. In afwachting van een oplossing door de wetgever kiest de Afdeling

daarom voor een uit oogpunt van rechtsbescherming ruimhartige uitleg van het verdrag, vooral ook om te verzekeren dat het uit het verdrag voortvloeiende recht op toegang tot de rechter niet een te beperkte invulling krijgt. Daarom zal in alle gevallen waarin in omgevingsrechtelijke zaken de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure is toegepast, artikel 6:13 van de Awb niet worden tegengeworpen aan belanghebbenden.

4.9. Daarbij beschouwt de Afdeling als omgevingsrechtelijke zaken de zaken over besluiten op grond van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht, Wet milieubeheer, Wet ruimtelijke ordening, Tracéwet, Wet geluidhinder, Wet natuurbescherming, Ontgrondingenwet, Waterwet, Wet bodembescherming, Wet luchtvaart, Mijnbouwwet, Kernenergiewet, Wet inzake de luchtverontreiniging, Wet bescherming Antarctica en andere wetten en regelingen op het gebied van het milieu en de ruimtelijke ordening.

4.10. De Afdeling tekent hierbij aan dat deze ruimhartige uitleg van het verdrag alleen een rol speelt bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, maar niet bij de inhoudelijke toetsing van een besluit.

- Conclusie ontvankelijkheid beroep [appellante sub 1] en anderen

4.11. Uit het voorgaande volgt dat aan [appellante sub 1] en anderen het bepaalde in artikel 6:13 van de Awb niet wordt tegengeworpen. Het beroep van [appellante sub 1] en anderen is ontvankelijk. Dit betekent dat de Afdeling het beroep inhoudelijk behandelt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:786](#)

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("Ruimere toegang tot de bestuursrechter bij omgevingsrechtelijke besluiten") uitgebracht.

JnB 2021, 306

Rechtbank Noord-Holland, 08-04-2021 (publ. 14-04-2021), HAA 20/6548 en 20/6547

minister van Infrastructuur en Waterstaat, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e, 2.14, 2.27
Awb 6:13

Wet milieubeheer (hierna: Wm) 1.1 lid 2

Luchtvaartwet 76

Besluit beperking geluidhinder luchtvaartuigen (hierna: het Besluit) 2

Regeling beperking geluidhinder militaire luchtvaartuigen boven schietrange de Vliehors (hierna: de Regeling)

WABO-milieu. Milieuvergunning voor schietrange voor de Nederlands krijgsmacht en bondgenootschappelijke krijgsmachten. Uit de toelichting van de Regeling die krachtens artikel 76, eerste lid en onder e, van de Luchtvaartwet en artikel 2 van het Besluit is vastgesteld, volgt dat geluidbelasting vanwege het geluid van de luchtgebonden activiteiten wordt gereguleerd door een apart regime, namelijk door de voorschriften die in de Regeling zijn opgenomen en die zijn opgenomen in door het Ministerie van Defensie uit te vaardigen range-orders. Overige milieurelevante onderdelen die verband houden met de schietrange worden wel door de Wm (thans artikel 2.14 van de Wabo) gereguleerd. Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 20 januari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:83](#) en 12 december 2009

[ECLI:NL:RVS:2009:BK5045](#).

[ECLI:NL:RBNHO:2021:3001](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 14-04-2021, 202003629/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2021:776](#));
- MK Rechtbank Midden-Nederland, 09-04-2021 (publ. 14-04-2021), UTR 19/3398 ([ECLI:NL:RBMNE:2021:1424](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wro

JnB 2021, 307

MK ABRS, 14-04-2021, 202003548/1/R3

raad van de gemeente Alphen aan den Rijn, verweerder.

Wet ruimtelijke ordening

WRO. Vaststelling bestemmingsplan. In het plan prevaleren de planregels, die de meest beperkende mogelijkheid bevatten, boven de verbeelding. Verwijzing naar ABRS 11-02-2004, [ECLI:NL:RVS:2004:AO3374](#). Dat brengt met zich dat in het plangebied maximaal 100 woningen gebouwd mogen worden. Op grond van artikel 7.1 van de planregels zal een omgevingsvergunning voor de bouw van meer dan 100 woningen geweigerd moeten worden. [ECLI:NL:RVS:2021:784](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2021, 308

Rechtbank Den Haag, 26-03-2021 (publ. 09-04-2021), SGR 20/4489

bestuur van de Stichting voor Openbaar Voortgezet Onderwijs Delft, verweerder.

ZW 30

Ziekte- en arbeidsongeschiktheidsregeling voortgezet onderwijs (Zavo; bijlage 11 bij de CAO Voortgezet onderwijs 2018/2019) 1 aanhef en onder p, 22

ZAVO. ZIEKTE. PASSENDE ARBEID. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder onvoldoende onderbouwd dat eiser niet ongeschikt was passende arbeid te verrichten. Voor de uitleg van het begrip passende arbeid heeft verweerder aansluiting mogen zoeken bij de Ziektewet. Gelet op artikel 30, eerste lid, van de Ziektewet, kan echter niet een willekeurige functie worden genoemd. Niet is gebleken dat eiser bijvoorbeeld in de gelegenheid is gesteld de functie van rector/directeur op een kleinere school uit te oefenen. Bovendien heeft verweerder onvoldoende onderbouwd dat eiser, gelet op zijn beperkingen, in staat was om de functie van rector/directeur op een kleine(re) school uit te oefenen. Dit is niet door de verzekeringsarts of een andere deskundige beoordeeld. Vooralsnog ziet de rechtbank ook geen aanleiding om te oordelen dat eiser in staat was om zo'n functie te verrichten. De verzekeringsarts heeft vermeld dat sprake is van een marginale belastbaarheid en verschillende beperkingen aangenomen op het gebied van persoonlijk functioneren en sociaal functioneren. Gelet op het voorgaande, is het gebrek aan het bestreden besluit niet hersteld.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:2837](#)

JnB 2021, 309

MK CRvB, 14-04-2021, 19/3314 ZW

Raad van bestuur van het Uvw.

ZW 45

ZIEKTEWET. ONTSLAG OP STAANDE VOET. BENADELINGSHANDELING. Anders dan de rechtbank is de Raad van oordeel dat van een benadeling als bedoeld in artikel 45, zevende lid, van de ZW in het geval van appellante geen sprake is. Appellante heeft tegenover de werkgever erkend dat zij vanaf eind 2015 met de haar door de werkgever verstrekte pinpas sommen geld naar haar bankrekening of die van haar moeder is gaan overmaken teneinde haar koopverslaving te bekostigen. Blijkens de brief van de werkgever aan appellante van 4 januari 2018 heeft een voorlopig onderzoek uitgewezen dat met deze gedragingen van appellante in de jaren 2016 en 2017 een bedrag gemoeid is van meer dan € 149.000,-. Er was sprake van verduistering van een groot geldbedrag over een lange periode. Gelet op de ernst van deze door appellante erkende gedragingen, moet de kans dat het ontslag op staande voet niet in stand zou zijn gebleven als appellante dit zou hebben aangevochten, als verwaarloosbaar klein worden aangemerkt. Dat is ook het geval indien dit gedrag appellante niet of slechts gedeeltelijk verweten zou kunnen worden. Appellante heeft met een verwijzing naar de rechtspraak van de Hoge Raad terecht aangevoerd dat voor het aannemen van een dringende reden als bedoeld in artikel 7:678 van het Burgerlijk Wetboek niet vereist is dat de werknemer van zijn gedragingen een verwijt kan worden gemaakt (zie bijvoorbeeld het arrest van 29 september 2000, [ECLI:NL:HR:2000:AA7282](#)).

Aangevallen uitspraak vernietigd.

[ECLI:NL:CRVB:2021:828](#)

JnB 2021, 310

MK CRvB, 14-04-2021, 19/3677 ZW

Raad van bestuur van het Uvw.

ZW 29a

Richtlijn 'Zwangerschap en bevalling als oorzaak van ongeschiktheid voor haar arbeid' van 1 mei 2014 (de Richtlijn)

ZIEKTE. ZWANGERSCHAP. Anders dan de rechtbank wordt geoordeeld dat het Uvw appellante ten onrechte niet een uitkering op grond van artikel 29a van de ZW heeft toegekend. Voor de stelling van de verzekeringsarts bezwaar en beroep, dat de klachten van appellante uitsluitend zijn veroorzaakt door de aanhoudende relatieproblematiek met de ouders van appellante, biedt de voorhanden zijnde medische informatie onvoldoende aanknopingspunten. In de informatie van het EMC wordt weliswaar vermeld dat de klachten van appellante zijn geluxeed door de relatieproblematiek met haar ouders, maar niet duidelijk is of de verergering van de psychische klachten van appellante tijdens de zwangerschap en na de bevalling uitsluitend aan die problematiek kan worden toegeschreven. Met de voorhanden zijnde medische gegevens wordt daarom niet buiten twijfel gesteld dat de oorzaak van de ongeschiktheid tot werken in geval van appellante uitsluitend gelegen is in andere factoren dan de zwangerschap en bevalling. Het standpunt van het Uvw, dat de op 16 maart 2018 bij appellante bestaande ongeschiktheid niet haar oorzaak vindt in zwangerschap en bevalling, wordt dan ook niet gevolgd.

[ECLI:NL:CRVB:2021:831](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2021, 311

MK CRvB, 30-03-2021 (publ. 12-04-2021), 19/3875 PW

college van burgemeester en wethouders van Veenendaal.

PW 17

PARTICIPATIEWET. INLICHTINGENVERPLICHTING. Anders dan de rechtbank heeft overwogen brengt de inlichtingenverplichting van artikel 17, eerste lid, van de PW niet de verplichting voor een bijstandsgerechtigde mee om afspraken met een medebewoner te maken over het melden van (veranderde) feiten en omstandigheden van deze medebewoner. Ook gaat de inlichtingenverplichting – anders dan mogelijk uit de uitspraak van 9 juli 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:2232](#) kan worden afgeleid – niet zover dat de bijstandsgerechtigde steeds en zonder concrete aanleiding de feiten en omstandigheden van derden, in dit geval de medebewoner, moet onderzoeken. In dit verband is van betekenis dat het college voor verstrekking van de benodigde gegevens niet uitsluitend is aangewezen op de bijstandsgerechtigde. Het college kan opgaven en inlichtingen van een medebewoner van de bijstandsgerechtigde verlangen, of bijvoorbeeld Suwinet raadplegen. De bijstandsgerechtigde heeft die mogelijkheid juist niet. Vergelijk de uitspraak van 4 december 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:4201](#). Wel is een bijstandsgerechtigde verplicht desgevraagd de gegevens en documenten over de (gewijzigde) situatie van een medebewoner te verstrekken, voor zover hij daarover redelijkerwijs kan beschikken. In de dossierstukken zijn geen aanknopingspunten voorhanden waaruit blijkt dat het college appellant heeft gevraagd naar gegevens van de medebewoners. De mededeling in het genoemde besluit is niet een zodanige vraag. Dit betreft niet meer dan een herhaling van de inlichtingenverplichting. Het college heeft niet heeft aangetoond dat appellant de op hem rustende inlichtingenverplichting heeft geschonden. Het college was daarom niet bevoegd om appellant een boete op te leggen.

[ECLI:NL:CRVB:2021:804](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2021, 312

MK CRvB, 08-04-2021, 18/4708 ANW

Raad van bestuur van de SvB.

Algemeen Verdrag inzake sociale zekerheid tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Marokko van 14 februari 1972 (NMV) 23

Administratief Akkoord met betrekking tot de wijze van toepassing van het op 14 februari 1972 te Rabat ondertekende Algemeen Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Marokko inzake sociale zekerheid 27

EVRM Eerste Protocol 1

ANW

NABESTAANDENWET. POLYGAMIE. De Raad onderschrijft het oordeel van de rechtbank over de herziening van de nabestaandenuitkering van appellante naar de helft in verband met een tweede echtgenote volledig. In aanvulling op de motivering van de rechtbank wordt nog verwezen naar uitspraken van de Raad van 7 april 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:1472](#) en van 6 juni 2003, [ECLI:NL:CRVB:2003:AH8607](#). Uit deze uitspraken volgt dat de SvB op grond van artikel 23 van het NMV en artikel 27 van het Administratief Akkoord terecht heeft aangenomen dat zowel appellante als [naam X] nabestaande zijn en dat zij beiden op grond van het NMV recht hebben op de helft van de nabestaandenuitkering. Geen strijd met artikel 1 van het Eerste Protocol.

Het beroep op internationaalrechtelijke discriminatieverboden slaagt niet. Naar het oordeel van de Raad heeft de Staat met de keuze de nabestaandenuitkering over de echtgenotes te verdelen, de grenzen van zijn ruime beoordelingsmarge niet overschreden. Beroep op vertrouwensbeginsel slaagt niet.

[ECLI:NL:CRVB:2021:803](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2021, 313

Rechtbank Oost-Brabant, 07-04-2021 (publ. 13-04-2021), SHE 20/1455

Raad van bestuur van het UWV.

Wet overige OCW-subsidies (WOOS) 19a lid 1, 2 en 7

WOOS. De rechtbank is met eiseres van oordeel dat het UWV onvoldoende heeft gekeken naar de combinatie van het reizen met het OV en het volgen van onderwijs. Naar het oordeel van de rechtbank is, gelet op de in het dossier aanwezige medische gegevens (met name de brief van de revalidatiearts), op zijn minst aannemelijk dat wanneer eiseres met het OV naar school moet reizen, zij – gelet op haar beperkingen – onvoldoende (rest)energie overhoudt om goed onderwijs te volgen. Ook verzekeringsarts kan het oordeel van de revalidatiearts immers niet voldoende onderbouwd weerleggen. Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard.

[ECLI:NL:RBOBR:2021:1569](#)

JnB 2021, 314

Rechtbank Den Haag, 29-03-2021 (publ. 13-04-2021), SGR 20/7125

Centrum Indicatiestelling Zorg, verweerder.

Wlz 3.2.1

WET LANGDURIGE ZORG. 24-UUR-ZORG. De rechtbank is van oordeel dat is voldaan aan artikel 3.2.1, eerste lid, van de Wlz, zodat verweerder ten onrechte heeft besloten dat eiser niet in aanmerking komt voor zorg op grond van de Wlz.

Afwijzing indicatie op grond van de Wlz.

4.3 Tussen partijen is niet in geschil dat bij eiser de grondslagen somatische aandoening, lichamelijke handicap en psychische stoornis van toepassing zijn.

4.4 De rechtbank is voorts van oordeel dat er in het geval van eiser sprake is van een noodzaak tot 24 uur zorg in de nabijheid als bedoeld in artikel 3.2.1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wlz. [...]

4.5 Voorts ligt de vraag voor of verweerder zich met juistheid op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van een blijvende behoefte van eiser aan 24 uur zorg in de nabijheid. Wat betreft die blijvendheid van de noodzaak tot 24 uur zorg in de nabijheid heeft verweerder zijn standpunt gebaseerd op de medische adviezen van 15 juli 2020 en 21 september 2020. [...]

4.5.4 De rechtbank is van oordeel dat verweerder niet kan worden gevolgd in zijn conclusie dat bij eiser geen blijvende noodzaak voor 24 uur per dag zorg in de nabijheid vastgesteld kan worden. De rechtbank overweegt daartoe het volgende. Zoals in de memorie van toelichting staat vermeld (zie overweging 4.1.3) moet verweerder de blijvende behoefte vaststellen op basis van de medische informatie van de ter zake deskundige (bijvoorbeeld een psychiater of gz-psycholoog) en betreft hij bij het nemen van het besluit de diagnose(s), de behandelgeschiedenis, het ziekteverloop en de levensloop van de cliënt. Het gaat bij de indicatiestelling niet om de aandoening zelf, maar om de vraag of de daaruit voorkomende stoornissen en beperkingen, het ontbreken van regie op nagenoeg alle levensdomeinen en het missen van het vermogen om op relevante momenten hulp in te roepen, leiden tot een blijvende behoefte aan permanent toezicht of 24 uur per dag zorg in de nabijheid. Eventuele verbeteringen in het ziektebeeld brengen hier geen verandering in en maken dus niet dat deze zorgbehoefte vervalt. Volgens verweerder staat niet ter discussie dat eiser begeleiding nodig heeft met name op het gebied van zelfzorg, communicatie, structuur, duidelijkheid en prikkelverwerking. Echter zou eiser volgens verweerder leerbaar zijn, waardoor de blijvendheid van de noodzaak tot 24 uur zorg in de nabijheid niet kan worden vastgesteld. Dit is naar het oordeel van de rechtbank te kort door de bocht. Weliswaar komt uit het diagnostisch onderzoek naar voren dat eiser leerbaar is gebleken, maar die leerbaarheid ziet op de basale sociale regels en beleefdheidsnormen. Uit het diagnostisch onderzoek komt niet naar voren dat eisers regievermogen dan wel het vermogen om op relevante momenten hulp in te roepen zodanig kan worden vergroot dat daardoor in de toekomst de behoefte aan 24 uur zorg in de nabijheid komt te vervallen. Integendeel, in het diagnostisch onderzoek wordt geconcludeerd dat eiser is aangewezen op meer begeleiding, extra toezicht, herhaalde uitleg en er dient geregeld gecontroleerd te worden of de instructies door eiser goed begrepen en opgevolgd zijn. Eisers grenzen en gezondheid moeten door anderen worden bewaakt. Ook uit het medisch advies van 21 september 2020 blijkt een dergelijke verwachte ontwikkeling ten aanzien van eisers regievermogen niet. Voorts heeft eiser in bezwaar een brief van zijn revalidatiearts overgelegd waarin wordt geconcludeerd dat eiser niet in staat is zijn complexe zorgvraag (op zowel fysiek als psychisch vlak) *zelf te regisseren, hij begeleiding nodig heeft en dat hij in de afgelopen jaren op dit gebied weinig groei in zelfstandigheid heeft laten zien. Eiser heeft ter zitting ook toegelicht dat hij veel heeft geleerd, maar dat verdere groei niet mogelijk is en hij niet in staat is hetgeen hij heeft geleerd te generaliseren. Dit wordt bevestigd in een verslag van de revalidatiearts, waarnaar wordt verwezen in de door eiser in beroep overgelegde brief van de verpleegkundig specialist orthopedie.*

4.5.5 Gelet op de beschikbare medische informatie en de door eiser en zijn moeder ter zitting gegeven toelichting is de rechtbank van oordeel dat is voldaan aan artikel 3.2.1, eerste lid, van de

Wlz, zodat verweerder ten onrechte heeft besloten dat eiser niet in aanmerking komt voor zorg op grond van de Wlz.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:3071](https://eclii.nl/RBDHA:2021:3071)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2021, 315

MK Rechtbank Limburg, 30-03-2021 (publ. 02-04-2021), ROE 20/1312

burgemeester van de gemeente Roermond.

Dienstenrichtlijn 11 lid 1 aanhef en onder b

Dienstenwet 33

Algemene Plaatselijke Verordening Roermond (APV Roermond) 2:27

APV. EXPLOITATIEVERGUNNING. COFFEESHOPS. In dit geval zijn de exploitatievergunningen ten onrechte voor een beperkt aantal jaren verleend. Het gaat namelijk niet om schaarse vergunningen en er is ook geen andere reden om de duur van de vergunningen te beperken. Ten overvloede overweegt de rechtbank dat een (afzonderlijke) gedoogverklaring ten aanzien van de verkoop van softdrugs niet onderworpen kan zijn aan de regels ter zake schaarse vergunningen.

[..] Wat is de kern van deze uitspraak?

1. De burgemeester heeft exploitatievergunningen verleend aan eiseressen voor de duur van vijf jaar. Die beperkte duur is volgens de burgemeester noodzakelijk, omdat de vergunning volgens haar schaars is. De rechtbank oordeelt in deze uitspraak dat de exploitatievergunningen ten onrechte voor een beperkt aantal jaren zijn verleend. Het gaat namelijk niet om schaarse vergunningen en er is ook geen andere reden om de duur van de vergunningen te beperken.

1.1. Verder oordeelt de rechtbank dat één specifiek voorschrift niet aan de exploitatievergunningen mocht worden verbonden. Dat voorschrift bepaalt namelijk dat het vóór de openingstijd ophouden in de nabijheid van de inrichting (door klanten) als overlast wordt aangemerkt en dat vindt de rechtbank niet redelijk. De andere voorschriften, die bepalen hoe en waar beveiligers hun werkzaamheden moeten uitvoeren, blijven wel in stand.

[...] Wat is de reikwijdte van de exploitatievergunningen?

6. Aan eiseressen is volgens de tekst van de exploitatievergunningen “een vergunning voor de exploitatie van een horecabedrijf (coffeeshop)” verleend. Voor zover de burgemeester heeft willen stellen dat met de exploitatievergunningen ook de verkoop van softdrugs wordt vergund, is dat in strijd met de Opiumwet die verkoop van softdrugs verbiedt. Het is vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) dat dit verbod betekent dat de verkoop van softdrugs niet kan worden gereguleerd.¹ Het vergunnen van de verkoop van softdrugs is een dergelijke, niet toegestane, regulering. De rechtbank ziet overigens ook geen aanleiding om aan te nemen dat de exploitatievergunningen in dit geval de verkoop van softdrugs inderdaad vergunnen. In de exploitatievergunningen is namelijk niet opgenomen dat eiseressen op grond van de exploitatievergunning het recht hebben om softdrugs te verhandelen vanuit de horeca-inrichtingen.

[...] 6.2. In de APV is geen afzonderlijke regeling opgenomen voor exploitatievergunningen voor inrichtingen gericht op de verkoop van softdrugs. De burgemeester is daarom niet bevoegd om een (exploitatie)vergunning te verlenen ten behoeve van de verkoop van softdrugs.

6.3. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat met de exploitatievergunningen slechts legale (horeca-)activiteiten worden vergund. De verboden activiteiten (verkoop van softdrugs) worden niet vergund, maar gedoogd. Gedoogen is niet gelijk te stellen met legaliseren.² Een gedoogverklaring is bovendien geen besluit en kan ook niet gelijkgesteld worden met een besluit. Dit is slechts anders in gevallen waarin de gedoogverklaring wordt ingetrokken.³ Dat is echter in onderhavige zaken niet aan de orde.

6.4. De rechtbank kan in deze zaken dan ook alleen oordelen over de exploitatievergunningen voor zover die zien op het uitbaten van een legaal horecabedrijf.

Mocht de burgemeester de duur van de exploitatievergunningen beperken tot vijf jaar?

[...] Is sprake van een schaarse vergunning?

8. Volgens een algemeen gehanteerde definitie is sprake van schaarse publieke rechten "als de som van de omvang van de aanvragen het aantal beschikbare publieke rechten overtreft".⁵ Niet is gebleken dat een maximaantal geldt ten aanzien van exploitatievergunningen voor horecabedrijven. Gelet hierop en op de ruime omschrijving van het begrip horecabedrijf in artikel 2.27 van de APV, moet er in beginsel van worden uitgegaan dat exploitatievergunningen voor horecabedrijven niet schaars zijn.

8.1 Het standpunt van de burgemeester dat in dit geval wel sprake is van schaarse vergunningen, omdat de exploitatievergunning is verleend aan een coffeeshop en het aantal coffeeshops is gemaximeerd, volgt de rechtbank niet. Zoals hiervoor is uiteengezet, heeft de burgemeester slechts exploitatievergunningen verleend (en mogen verlenen) voor de exploitatie van (legale) horeca-activiteiten en niet voor de verkoop van softdrugs.

8.2. Dat aan coffeeshops daarnaast ook een gedoogverklaring wordt afgegeven (of dat zij zonder gedoogverklaring worden gedoogd), staat los van de afgifte van de exploitatievergunningen. Eventueel zou kunnen worden betoogd dat de gedoogverklaringen op zichzelf gezien schaarse rechten zijn. De burgemeester stelt zich ook op het standpunt dat in de exploitatievergunningen impliciete gedoogverklaringen zijn opgenomen. Voor zover in de exploitatievergunningen impliciete gedoogverklaringen zijn opgenomen, stelt de rechtbank vast dat de burgemeester de duur van die gedoogverklaringen niet afzonderlijk heeft bepaald. Dat betekent dat de duur van de gedoogverklaringen, zo die al in de exploitatievergunningen gelezen dienen te worden, de duur van de exploitatievergunning volgt.

9. De burgemeester heeft een beleidsregel opgesteld voor de verdeling van exploitatievergunningen en gedoogverklaringen aan coffeeshops (de Beleidsregel houdende bepalingen inzake de verdeling van exploitatievergunningen coffeeshops gemeente Roermond 2020). Tegen een toewijzende gedoogverklaring kan geen rechtsmiddel worden aangewend. Zij kan dus niet aan de rechtbank worden voorgelegd. Partijen hebben, zoals uit deze procedure en de daarin ingenomen standpunten blijkt, wel behoefte aan duidelijkheid over de status van gedoogverklaringen voor coffeeshops. De rechtbank ziet daarom aanleiding om toch, ten overvloede, enkele inhoudelijke overwegingen in deze uitspraak op te nemen over de vraag of een (afzonderlijke) gedoogverklaring ten aanzien van de verkoop van softdrugs onderworpen kan zijn aan de regels ter zake schaarse vergunningen. De rechtbank vindt dat dit niet het geval kan zijn. Daartoe is het volgende van belang.

9.1. Zowel de Dienstenwet als de Dienstenrichtlijn zien slechts op schaarse vergunningen. Ook de door de Afdeling geformuleerde algemene rechtsnorm ziet slechts op schaarse vergunningen. Een

gedoogverklaring is echter geen vergunning. Evenmin kan voor de verkoop van softdrugs een vergunning worden verleend zolang de Opiumwet (onveranderd) geldt.

9.2. Voorts zijn de Dienstenwet, de Dienstenrichtlijn en de algemene rechtsnorm gebaseerd op Unierechtelijke vrijheden. Zij zijn gericht op de bescherming van de mededingingskansen. De regels die gelden voor schaarse vergunningen beschermen daarom de gegadigden voor een dergelijke schaarse vergunning. Ten aanzien van de verkoop van softdrugs zijn dat dan ook de (potentiële) uitbaters van coffeeshops die softdrugs willen verkopen. Het Europese Hof van Justitie heeft eerder geoordeeld dat coffeeshophouders zich, ten aanzien van de verkoop van softdrugs, niet kunnen beroepen op Unierechtelijke vrijheden.⁶ Nu zij zich niet kunnen beroepen op die vrijheden, kunnen zij zich evenmin beroepen op de daarop gebaseerde Dienstenwet, Dienstenrichtlijn en algemene rechtsnorm. Die regels strekken niet te hunner bescherming.

9.3. Het systeem dat de burgemeester voor ogen heeft met de in overweging 9 genoemde beleidsregel, zou neerkomen op regulering van de verkoop van softdrugs. De burgemeester onderkent dat ook, omdat de toelichting op de beleidsregel als volgt begint: “Met deze beleidsregel wordt een duidelijk kader gesteld waarmee de gemeente Roermond de handel in softdrugs de komende jaren kan reguleren.”. Het is echter vaste rechtspraak dat regulering van de verkoop van softdrugs niet mogelijk is zolang de Opiumwet die verkoop verbiedt.

9.4. Uit de door de burgemeester genoemde uitspraak van de Afdeling⁷ kan niet worden afgeleid dat de Afdeling de in de vorige overweging genoemde vaste rechtspraaklijn heeft willen verlaten. Na die uitspraak heeft de Afdeling immers nog de vaste lijn bevestigd (bijvoorbeeld in de uitspraak waarnaar hiervoor in overweging 6 is verwezen). Evenmin is in die uitspraak een aanknopingspunt te vinden voor het standpunt dat het geoorloofd is om beleidsregels op te stellen die uitdrukkelijk tot doel hebben om de handel in softdrugs te reguleren.

9.5. Om de voorgaande redenen, zowel ieder voor zich als in onderlinge samenhang gelezen, is de rechtbank van oordeel dat de regels die gelden voor de verdeling van schaarse vergunningen niet van toepassing zijn op een gedoogverklaring voor de verkoop van softdrugs.

Konden de exploitatievergunningen voor bepaalde tijd worden verleend?

10. Zoals uit rechtspraak van de Afdeling volgt, vallen horeca-activiteiten onder de Dienstenwet en de Dienstenrichtlijn.⁸ Gelet op artikel 11 van de Dienstenrichtlijn en artikel 33 van de Dienstenwet geldt een vergunning voor onbepaalde tijd, tenzij zich een van de in die artikelen genoemde uitzonderingen voordoet. Aangezien de door de burgemeester ingeroepen uitzondering zich niet voordoet en ook anderszins niet is gebleken van een andere uitzondering, dienen de exploitatievergunningen voor onbepaalde tijd te gelden. [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2021:2746](#)

JnB 2021, 316

MK ABRS, 14-04-2021, 202002915/1/A3

burgemeester van Woerden.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:32b lid 3

Algemene Plaatselijke Verordening Woerden 2015 (APV) 2:74

APV. HANDHAVING. In dit geval heeft de burgemeester op basis van de bestuurlijke rapportage kunnen concluderen dat appellant artikel 2:74 van de APV (verbod op het dealen van drugs op straat) heeft overtreden. Geen schending van de onschuldpresumptie. Dat in dit soort gevallen strafrechtelijk kan worden opgetreden, betekent niet dat het daarnaast opleggen van een last onder dwangsom reeds om die reden onevenredig is. Verwijzing naar

ABRS 12-12-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4039](#). Een bedrag van € 5.000,00 met een maximum van € 20.000,00 staat in redelijke verhouding tot het ermee te dienen doel.

[...] Bij besluit van [...] heeft de burgemeester aan [appellant] een last onder dwangsom opgelegd ter voorkoming van overtreding van artikel 2:74 van de Algemene Plaatselijke Verordening Woerden 2015 (hierna: de APV), inhoudende een verbod op het dealen van drugs op straat.

[...] 4.1. De bestuurlijke rapportage betreft een bestuurlijke rapportage op basis van op ambtsead opgemaakte processen-verbaal. De Afdeling is van oordeel dat wat [appellant] heeft aangevoerd geen twijfel wekt aan de betrouwbaarheid van de vastlegging in de bestuurlijke rapportage. Dat niet bekend is hoe de politie aan haar informatie is gekomen en strafrechtelijk nog niets vaststaat omtrent de juistheid van het rapport, is hiervoor niet voldoende. Voor zover [appellant] betoogt dat de handelwijze bij de fotoconfrontatie in strijd is met het Besluit *[Red: Besluit toepassing maatregelen in het belang van het onderzoek]*, overweegt de Afdeling onder verwijzing naar het arrest van de Hoge Raad van 9 februari 2010, [ECLI:NL:HR:2010:BK6146](#), dat het Besluit niet ziet op een fotoconfrontatie als hier aan de orde ten behoeve van de opsporing van een nog onbekende verdachte. Voorts heeft [appellant] slechts gesteld dat de bij een controle aangetroffen € 1.895,00 niet van hem is geweest en daarom niet in beslag is genomen. Zelfs als zou blijken dat dit geld niet van [appellant] was, doet dat slechts ten dele af aan de betrouwbaarheid van de bestuurlijke rapportage. Het overige deel bevat nog voldoende aanwijzingen op basis waarvan de burgemeester heeft kunnen concluderen dat [appellant] artikel 2:74 van de APV heeft overtreden.

5. [...] Schending van de onschuldpresumptie is aan de orde indien een rechterlijke beslissing of een uiting van een ambtenaar een oordeel weergeeft omtrent de schuld van iemand die is aangeklaagd ter zake van het plegen van een strafbaar feit voordat de schuld van die persoon in de strafrechtelijke procedure is komen vast te staan. Alleen het uitspreken van een vermoeden dat iemand schuldig is aan het strafbare feit waarvoor hij is aangeklaagd, levert geen schending van de onschuldpresumptie op.

Het opleggen van een last onder dwangsom is geen bestraffende sanctie, maar een herstelsanctie. Bij het opleggen van een last onder dwangsom vindt daarom in beginsel geen vaststelling van schuld plaats. De burgemeester heeft aannemelijk geacht dat [appellant] zich bezighoudt met overtreding van artikel 2:74 van de APV. Dat artikel richt zich niet op de overtreder, maar ziet op het beëindigen en voorkomen van de overtreding. Met deze bepaling wordt beoogd negatieve effecten van de handel in drugs, onder meer gezien vanuit het perspectief van de openbare orde, tegen te gaan. Hoewel de burgemeester daartoe aannemelijk heeft geacht dat [appellant] betrokken is geweest bij drugshandel, betekent dat niet dat de burgemeester hem schuldig acht aan het plegen van strafbare feiten. Dat de burgemeester zich voor het opleggen van de last onder dwangsom mede heeft gebaseerd op informatie afkomstig uit een strafrechtelijk onderzoek, maakt evenmin dat hij de onschuldpresumptie heeft geschonden.

[...] 6.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 12 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4039](#)) maakt de omstandigheid dat in dit soort gevallen strafrechtelijk kan worden opgetreden, niet dat het daarnaast opleggen van een last onder dwangsom reeds om die reden onevenredig is. In artikel 5:32b, derde lid, van de Awb is bepaald dat de vast te stellen dwangsom in redelijke verhouding moet staan tot de zwaarte van het geschonden belang en tot de beoogde werking van de dwangsom. De burgemeester heeft toegelicht dat de openbare orde wordt verstoord door het rondhangen van drugshandelaren en het aanbieden van drugs op openbare plaatsen en dat dit inbreuk maakt op de woon- en leefomgeving. Met de last wil de burgemeester dit soort praktijken in de gemeente terugdringen. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank terecht

heeft geoordeeld dat de burgemeester zich in redelijkheid op het standpunt heeft mogen stellen dat een bedrag van € 5.000,00 met een maximum van € 20.000,00 in redelijke verhouding staat tot het ermee te dienen doel. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:780](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB 2021, 317

MK ABRS, 14-04-2021, 202003667/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Gemert-Bakel.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 4 lid 1 aanhef en onder 1

Wet bescherming persoonsgegevens (hierna: Wbp) 1 aanhef en onder a

AVG. Begrip persoonsgegevens. I.c. betoogt [appellant] terecht dat de rechtbank bij het geven van een oordeel over de zinsnede, ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de context waarin het bericht van het college op het VNG-forum is geplaatst. De inhoud van die eerdere berichten had ook bij haar oordeel moeten worden betrokken. Dit is echter geen reden voor vernietiging van de uitspraak van de rechtbank omdat de conclusie dat geen sprake is van persoonsgegevens, namelijk juist is.

Besluit waarbij het college een verzoek van [appellant] tot verwijdering van zijn persoonsgegevens en tot vergoeding van schade wegens onrechtmatige gegevensverwerking, heeft afgewezen.

6. [appellant] betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college met de zinsnede op het VNG-Forum, wèl zijn persoonsgegevens heeft verwerkt. Hij voert hiertoe aan dat uit de context blijkt dat met het woord "meneer" in de zinsnede, op hem wordt gedoeld. [...]

6.1. Bij het beantwoorden van de vraag of het college persoonsgegevens van [appellant] heeft verwerkt, moet onderscheid worden gemaakt tussen zijn verzoek om zijn gegevens te wissen enerzijds en zijn verzoek om schadevergoeding anderzijds.

Voor zover het gaat om zijn verzoek om schadevergoeding, moet de rechtmatigheid van de plaatsing van het bericht op het VNG-Forum worden beoordeeld aan de hand van het recht dat van toepassing was op het moment van die plaatsing, in dit geval 3 augustus 2017 (zie rechtsoverweging 3 van de uitspraak van de Afdeling van 1 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:900](#)). Op dat moment was de Wet bescherming persoonsgegevens (hierna: de Wbp) van toepassing. De AVG, die de Wbp heeft vervangen, is namelijk op 25 mei 2018 van toepassing geworden.

Voor zover het gaat om zijn verzoek om zijn gegevens te wissen, moet de rechtmatigheid van de plaatsing van het bericht echter worden beoordeeld aan de hand van het recht dat van toepassing was op het moment dat het college het besluit op bezwaar heeft genomen, in dit geval 20 maart 2019. Op dat moment was de AVG al van toepassing geworden.

6.2. In artikel 1, aanhef en onder a, van de Wbp, is het begrip "persoonsgegeven" als volgt gedefinieerd: "elk gegeven betreffende een geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke persoon"

In artikel 4, eerste lid, aanhef en onder 1, van de AVG, is het begrip "persoonsgegevens", als volgt gedefinieerd: "alle informatie over een geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke persoon („de betrokkene”); als identificeerbaar wordt beschouwd een natuurlijke persoon die direct of indirect kan worden geïdentificeerd, met name aan de hand van een identicator zoals een naam, een identificatienummer, locatiegegevens, een online identicator of van een of meer elementen die

kenmerkend zijn voor de fysieke, fysiologische, genetische, psychische, economische, culturele of sociale identiteit van die natuurlijke persoon".

6.3. [appellant] betoogt terecht dat de rechtbank bij het geven van een oordeel over de zinsnede, ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de context waarin het bericht van het college is geplaatst. Dat bericht is namelijk een reactie op eerdere berichten in het topic. Het woord "meneer" slaat op de persoon over wie die eerdere berichten gaan. De rechtbank had daarom ook de inhoud van die eerdere berichten bij haar oordeel moeten betrekken.

Dit is echter geen reden om de uitspraak van de rechtbank te vernietigen. De conclusie waartoe de rechtbank is gekomen, dat geen sprake is van persoonsgegevens, is namelijk juist. Anders dan [appellant] betoogt, is hij niet identificeerbaar op grond van de gegevens die zijn geplaatst in de eerdere berichten uit het topic. Het beeld dat de combinatie van die gegevens oplevert, is daarvoor niet specifiek genoeg. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat in het topic in algemene zin is gecommuniceerd over een bij een andere gemeente ingediend inzageverzoek. Daarnaast neemt de Afdeling in aanmerking dat de werkwijze van [appellant] bij het indienen van Wob- en inzageverzoeken, die is beschreven in de berichten in het topic, vergelijkbaar is met de werkwijze die andere personen hebben gehanteerd.

Het betoog faalt.

7. Hieruit volgt dat ook het betoog van [appellant], dat de rechtbank het college krachtens artikel 82 van de AVG tot een schadevergoeding had moeten veroordelen wegens onrechtmatige gegevensverwerking, faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:772](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Paspoortwet

JnB 2021, 318

MK ABRS, 14-04-2021-2021, 202101958/1/A3 en 202101958/2/A3

de burgemeester van Groningen.

Paspoortuitvoeringsregeling Nederland 2001 24

PASPOORTWET. Geen gericht onderzoek bij verzoek om vermelding pseudoniem in paspoort.

4. Op de zitting heeft [appellant] gesteld dat de wet ertoe verplicht om gericht onderzoek te doen naar de identiteit van de aanvrager van een paspoort. Op die manier kan de burgemeester volgens hem in het buitenland stukken achterhalen waarop de naam [naam] staat.

Er zijn inderdaad situaties waarin de burgemeester zo'n gericht onderzoek moet doen. Een dergelijke verplichting geldt echter niet als het gaat om de behandeling van een verzoek om vermelding van een pseudoniem. De regelgeving verplicht de burgemeester er niet toe om op zoek te gaan naar stukken die het door de aanvrager gestelde pseudoniem bewijzen. De burgemeester hoefde dus niet zelf onderzoek te doen in het buitenland. Hij mocht de aanvraag van [appellant] afwijzen omdat de vereiste bewijsstukken ontbreken.

[ECLI:NL:RVS:2021:763](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Verklaring omtrent het gedrag

JnB 2021, 319

ABRS, 07-03-2021, 202004082/1/A3

minister voor Rechtsbescherming.

Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens 28, 35

VERKLARING OMTRENT HET GEDRAG. SUBJECTIEVE CRITERIUM. In dit geval heeft de minister mogen besluiten dat het subjectieve criterium geen aanleiding geeft om alsnog over te gaan tot afgifte van de VOG voor de aanvraag van een chauffeurskaart. Dat de verdenkingen zijn behandeld als één zaak, betekent niet dat de minister niet in aanmerking mocht nemen dat [appellant] van verschillende strafbare feiten werd verdacht.

[...] [Afwijzing] aanvraag [...] om toewijzing van een verklaring omtrent het gedrag (hierna: VOG) voor de aanvraag van een chauffeurskaart [...].

[...] 4. Het subjectieve criterium ziet op de omstandigheden van het geval die ertoe kunnen leiden dat de objectieve vaststelling van een risico voor de samenleving ten aanzien van [appellant] niet zou moeten leiden tot een weigering van de afgifte van een VOG. De minister heeft zich wat het subjectieve criterium betreft op het standpunt gesteld dat het belang van de samenleving bij bescherming tegen het bij het objectieve criterium vastgestelde risico zwaarder dient te wegen dan het belang van [appellant] bij verkrijging van een VOG. De minister heeft daarbij betrokken dat het tijdsverloop tussen de datum waarop [appellant] met justitie in aanraking is gekomen, 1 januari 2017, en de aanvraag van 9 maart 2019 te kort is in het licht van de toepasselijke terugkijktermijn van vijf jaren. De minister heeft voorts, aangezien de strafzaak van [appellant] ten tijde van de besluitvorming nog niet inhoudelijk was behandeld, naar de ernst van de strafbare feiten gekeken. Hiertoe heeft de minister geoordeeld dat [appellant] met justitie in aanraking is gekomen voor verschillende feiten en dat deze feiten zich op voorhand niet laten aanzien als lichte vergrijpen. De minister heeft voorts rekening gehouden met het belang van [appellant] bij de VOG en meer gewicht toegekend aan het korte tijdsverloop sinds het laatste justitiecontact, en aan het feit dat de strafbare feiten waarvan [appellant] verdacht wordt, naar hun aard niet te verenigen zijn met het doel van de VOG. Gelet op deze motivering van de minister is de Afdeling met de rechtbank van oordeel dat de minister heeft mogen besluiten dat het subjectieve criterium geen aanleiding geeft om alsnog over te gaan tot afgifte van de VOG. De minister heeft alle relevante feiten en omstandigheden bij zijn beoordeling betrokken. Dat de verdenkingen zijn behandeld als één zaak, betekent niet dat de minister niet in aanmerking mocht nemen dat [appellant] van verschillende strafbare feiten werd verdacht, te weten deelnemen aan een criminele organisatie, medeplegen van drugshandel en witwassen.

Zoals de Afdeling voorts eerder heeft overwogen, in onder meer de uitspraak van 24 juli 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2535](#), baseert de minister, gelet op artikel 35, eerste lid, van de Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens, een besluit op een aanvraag om afgifte van een VOG op de in het JDS vermelde gegevens. Dit houdt in dat de aanvrager een strafbaar feit heeft gepleegd of vermoedelijk heeft gepleegd. De weigering om een VOG af te geven is een bestuursrechtelijk instrument dat een preventief doel dient en houdt geen oplegging van een sanctie in. De weigering van een VOG mag op de enkele verdenking van een strafbaar feit worden gebaseerd. Zie daarvoor ook de uitspraak van de Afdeling van 9 januari 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BY8010](#). De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat de minister de in het JDS geregistreerde openstaande zaak aan zijn

besluit ten grondslag mocht leggen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:744](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2021, 320

Rechtbank Noord-Holland, 08-04-2021 (publ. 13-04-2021), HAA 20/3428

Algemeen Directeur van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (CBR), verweerder.

WEGENVERKEERSWET. SCHADEVERGOEDING. Aanvraag verlenging rijbewijs.

In dit geval heeft verweerder door het overschrijden van de beslistermijn onrechtmatig gehandeld jegens verzoeker. Toewijzing verzoek om schadevergoeding.

[...] verweerder [heeft] het verzoek van verzoeker om schadevergoeding toe te kennen als gevolg van het niet tijdig nemen van een besluit afgewezen.

[...] 2 Op 20 april 2020 heeft verzoeker een verzoek tot het toekennen van schadevergoeding gedaan. Verzoeker stelt dat hij schade heeft geleden als gevolg van het niet tijdig nemen van een beslissing op zijn aanvraag voor het verlengingen van zijn rijbewijs. Als gevolg daarvan heeft verzoeker over de periode van 27 januari 2020 tot 2 maart 2020 geen inkomen genoten.

[...] 3.1 De rechtbank is van oordeel dat verweerder door het overschrijden van de beslistermijn onrechtmatig heeft gehandeld jegens verzoeker en dat verzoeker hierdoor schade heeft geleden.

3.2 In vaste rechtspraak van de Afdeling is overwogen dat de enkele omstandigheid dat een bestuursorgaan een besluit neemt met overschrijding van de wettelijke beslistermijn, onvoldoende is voor het oordeel dat aldus onrechtmatig wordt gehandeld. Daarvoor zijn bijkomende omstandigheden nodig.¹ [Red: ABRvS 24 februari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:476](#)]

3.3 Tussen partijen is niet in geschil dat de wettelijke beslistermijn is overschreden, maar wel of genoemde bijkomende omstandigheden aanwezig zijn die samen genomen maken dat verweerder onrechtmatig ten opzichte van verzoeker heeft gehandeld.

3.4 De rechtbank is van oordeel dat deze bijkomende omstandigheden aanwezig zijn. Niet in geschil is dat het CBR in de periode dat verzoeker zijn aanvraag om een nieuw rijbewijs deed op zijn website de mededeling had geplaatst dat beslissingen over het afgeven van nieuwe rijbewijzen standaard vier maanden duurden en dat aanvragers werd geadviseerd hun aanvraag ruim voor het verstrijken van de geldigheid van hun rijbewijs in te dienen. Verzoeker heeft zijn aanvraag ruimschoots voor die tijd ingediend en heeft geprobeerd de voortgang van zijn aanvraag te bespoedigen door maar liefst vijftien keer telefonisch contact op te nemen met de klantenservice van het CBR in de periode augustus 2019 - februari 2020. Dit heeft de aanvraag echter niet bespoedigd.

3.5 Een andere bijkomende omstandigheid is dat het CBR ten tijde van de door verzoeker ingediende aanvraag voor een nieuw rijbewijs op zijn website had vermeld dat beroepschauffeurs voorrang kregen bij het doen van zo'n aanvraag. Nu verzoeker een beroepschauffeur is, had hij voorrang moeten krijgen. Verweerder heeft ter zitting niet aan kunnen geven waarom verzoeker deze voorrang niet heeft gekregen, of als hij die wel heeft gekregen, waarom het dan toch zo lang heeft geduurd.

3.8 Uit wat hiervoor is overwogen volgt dat verweerder, door pas na het verstrijken van de wettelijke termijn een besluit te nemen, in strijd heeft gehandeld met de in het maatschappelijk verkeer ten opzichte van verzoeker in acht te nemen zorgvuldigheid. Dat betekent dat verweerder onrechtmatig

heeft gehandeld ten opzichte van verzoeker. De rechtbank is van oordeel dat dit onrechtmatig handelen aan verweerder moet worden toegerekend.

[...] 4.4 Gelet op het voorgaande veroordeelt de rechtbank verweerder tot het betalen van een schadevergoeding aan verzoeker tot een bedrag van € 1.400,-. [...]

[ECLI:NL:RBNHO:2021:3000](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2021, 321

MK ABRS, 14-04-2021, 202002191/1/A3

raad van de gemeente Het Hogeland.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 4

WOB. Artikel 4 van de Wob bepaalt dat een bestuursorgaan een schriftelijk Wob-verzoek, indien dat verzoek betrekking heeft op gegevens in documenten die berusten bij een ander bestuursorgaan dan dat waarbij het verzoek is ingediend, moet doorzenden naar dat bestuursorgaan. Een redelijke uitleg van deze bepaling brengt met zich dat deze doorzendplicht evenzeer geldt indien het bestuursorgaan waarbij het verzoek is ingediend zelf over documenten beschikt waarop dat verzoek ziet en derhalve zelf een besluit op het verzoek moet nemen, maar weet dat bij een ander bestuursorgaan andere documenten berusten die eveneens onder de reikwijdte van het verzoek vallen. Het bestuursorgaan waarbij het verzoek is ingediend, moet zich inspannen om te achterhalen onder welk bestuursorgaan nog documenten berusten die onder de reikwijdte van het verzoek vallen.

Verwijzing naar ABRS 20-04-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1029](#).

[ECLI:NL:RVS:2021:781](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbare manifestaties

JnB 2021, 322

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 12-04-2021, UTR 21/706

burgemeester van de gemeente Almere, verweerder.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 10, 11
Grondwet 9

Wet openbare manifestaties 2, 5

WET OPENBARE MANIFESTATIES. Omdat de betoging van verzoekster is gericht op het uiten van een visie op politiek, maatschappelijk en/of ethisch gebied, dient in beginsel er van uit te worden gegaan dat de betoging van verzoekster een manifestatie (betoging) is in de zin van de Wom. Dat verzoekster heeft gekozen om haar betoging te houden in de vorm van flyer, en het daarbij aanspreken van bezoekers van de kliniek, maakt dit niet anders. In dit geval heeft verweerder de bevoegdheid tot het stellen van beperkingen aan het recht op betoging niet deugdelijk gemotiveerd. Toewijzing verzoek om voorlopige voorziening.

[...] In het besluit van [...] (het besluit) heeft verweerder naar aanleiding van een kennisgeving aan verzoekster voorschriften en beperkingen opgelegd voor het organiseren van een betoging bij de Abortuskliniek Almere (hierna: de kliniek).

[...] 14. De voorzieningenrechter stelt allereerst vast dat het bezwaar van verzoekster niet gericht is tegen de beperking dat bezoekers of personeel van de kliniek niet mogen worden gevolgd. Het gaat dus om de beperkingen die zijn gesteld aan het flyeren en het daarbij aanspreken van bezoekers van de kliniek.

15. Omdat de betoging van verzoekster is gericht op het uiten van een visie op politiek, maatschappelijk en/of ethisch gebied dient in beginsel er van uit te worden gegaan dat de betoging van verzoekster een manifestatie (betoging) is in de zin van de Wom. Dat verzoekster heeft gekozen om haar betoging te houden in de vorm van flyeren, en het daarbij aanspreken van bezoekers van de kliniek, maakt dit niet anders. De betoging van verzoekster valt (gelet op haar oogmerk) ook onder de bescherming van de vrijheid van meningsuiting als bedoeld in artikel 10 van het EVRM en de vrijheid van betoging als bedoeld in artikel 11 van het EVRM.

16. De voorzieningenrechter oordeelt dat verweerder de bevoegdheid tot het stellen van beperkingen aan het recht op betoging niet deugdelijk heeft gemotiveerd, en overweegt daartoe als volgt.

17. Verweerder heeft zijn bevoegdheid tot het beperken van het recht van betoging aangewend, omdat deze nodig zou zijn ter voorkoming van wanordelijkheden als bedoeld in artikel 2 van de Wom. Van een reële vrees voor wanordelijkheden door de betoging van verzoekster bij de kliniek is naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet gebleken. Dat volgt niet uit het advies van de politie van 7 januari 2021. Daarin staat juist dat de burgemeester geen aanvullende maatregelen hoeft te treffen, omdat de betogingen al jaren plaatsvinden en er eerder nooit noemenswaardige incidenten zijn geweest. Verweerders stelling dat het algemeen bekend is dat bezoekers van abortusklinieken zich geïntimideerd voelen door tegen-betogers, vormt een onvoldoende motivering. Niet duidelijk is waarop verweerder deze stelling baseert en in het geval van verzoekster is hiervoor geen steun te vinden in de stukken. Integendeel, uit het besluit blijkt dat noch van de kliniek, noch van de politie, noch van derden meldingen zijn ontvangen dat de wijze waarop verzoekster betoogt als intimiderend wordt ervaren. Verzoekster heeft in dat verband ook onweersproken naar voren gebracht dat een weigering om een flyer aan te nemen of een gesprek aan te gaan, door haar wordt gerespecteerd. Zij dringt haar boodschap niet op en van het volgen van bezoekers is geen sprake. Van een situatie dat bezoekers van de kliniek door de betogers van verzoekster geen ongestoord toegang hebben tot de kliniek om een medische behandeling te verkrijgen waardoor zij worden belemmerd in de uitoefening van hun rechten op grond van de Wet afbreking zwangerschap, is de voorzieningenrechter niet gebleken. Hierin ziet de voorzieningenrechter dan ook geen rechtvaardiging voor de gestelde beperkingen aan de betoging van verzoekster. De verwijzing naar de uitspraak van 21 juli 2020 vormt onvoldoende onderbouwing voor de gestelde beperkingen.

[...] 19. De voorzieningenrechter is van oordeel dat de belangen van verzoekster bij het kunnen houden van de gewenste betoging zwaarder wegen dan de belangen van verweerder. Daarvoor acht de voorzieningenrechter doorslaggevend dat verweerder jarenlang de betoging van verzoekster bij de kliniek zonder beperkingen heeft toegestaan, terwijl hij voor de nu oplegde beperkingen (nog) geen onderbouwing heeft gegeven.

[...] 20. Nu de belangenafweging naar het oordeel van de voorzieningenrechter in het voordeel van verzoekster uitvalt, wijst de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening toe. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2021:1436](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet publieke gezondheid

JnB 2021, 323

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 08-04-2021 (publ. 12-04-2021), HAA 21/1343
burgemeester van de gemeente Haarlem, verweerder.

Wet publieke gezondheid (Wpg) 58n

WET PUBLIEKE GEZONDHEID. Bevel burgemeester sluiting kantoorpand op grond van artikel 58n Wpg. Uit de wetsgeschiedenis leidt de voorzieningenrechter af dat aan de burgemeester in artikel 58n van de Wpg een bevelsbevoegdheid is toegekend voor besloten plaatsen, zoals kantoor- en bedrijfspanden. Voor de formulering van deze bevoegdheid is aangesloten bij artikel 174, tweede lid, van de Gemeentewet. De voorzieningenrechter ziet voornamelijk geen aanleiding om te oordelen dat de bevelsbevoegdheid ten aanzien van besloten plaatsen is beperkt door de wetgever en dat er dus geen bevoegdheid tot sluiting volgt uit dit artikel. In dit geval ontbreekt de noodzaak tot sluiting wat leidt tot schorsing sluitingsbevel.

[...] In het besluit van 12 maart 2021 – aanvullend gemotiveerd op 22 maart 2021 – (hierna: het bestreden besluit) heeft verweerder bevolen het kantoorpand van verzoekster, [...], met ingang van 12 maart 2021 voor 5 weken te sluiten op grond van artikel 58n van de Wet Publieke Gezondheid (Wpg).

[...] 7. Verzoekster heeft zich in bezwaar – kort gezegd – op het standpunt gesteld dat verweerder op grond van artikel 58n van de Wpg niet de bevoegdheid heeft om het kantoorpand te sluiten. Ter onderbouwing van dit standpunt heeft verzoekster verwezen naar een uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank Rotterdam van 20 januari 2021¹. [Red:

[ECLI:NL:RBROT:2021:355](#)]

[...] *De bevoegdheid van de burgemeester*

10. Anders dan in de hiervoor genoemde uitspraak is de voorzieningenrechter van oordeel dat artikel 58n van de Wpg niet uitsluit dat de burgemeester een bevel kan geven tot sluiting van een pand om een gedraging of activiteit waaruit een ernstige vrees voor de onmiddellijke verspreiding van het coronavirus ontstaat te beëindigen. De voorzieningenrechter komt tot deze conclusie op basis van de lezing van de volgende passages uit de wetsgeschiedenis [onderstrepingen door de voorzieningenrechter]: [...]

11. Uit de wetsgeschiedenis volgt naar het oordeel van de voorzieningenrechter dat er in de Wpg een bevoegdheid bij de burgemeester is neergelegd om bevelen te geven ten aanzien van openbare plaatsen (artikel 58m) en besloten plaatsen (artikel 58n). In de Nota naar aanleiding van het verslag³ (op pagina 54-55) is daarover nog het volgende opgenomen: [...]

12. De voorzieningenrechter leidt uit het voorgaande af dat aan de burgemeester in artikel 58n van de Wpg een bevelsbevoegdheid is toegekend voor besloten plaatsen, zoals kantoor- en bedrijfspanden. Voor de formulering van deze bevoegdheid is aangesloten bij artikel 174, tweede lid, van de Gemeentewet. [...] Met verweerder is de voorzieningenrechter van oordeel dat de burgemeester op grond van artikel 174, tweede lid, Gemeentewet ook bevoegd is om openbare plaatsen (zoals horecapanden) te sluiten. Ook hier is geen expliciete sluitingsbevoegdheid opgenomen in de wet, terwijl deze bevoegdheid wel hieraan wordt ontleend, hetgeen wordt geaccordeerd in de rechtspraak.

Bovendien staat in de toelichting van artikel 58n dat de burgemeester *alle* bevelen kan geven die nodig zijn voor de beëindiging van gedragingen of activiteiten. Ook hierin leest de voorzieningenrechter geen beperking van de bevelsbevoegdheid.

Daarbij komt dat zowel in artikel 58m (dat ziet op maatregelen voor openbare plaatsen) als in artikel 58n (dat ziet op maatregelen voor besloten plaatsen) dezelfde bewoordingen zijn gebruikt door de wetgever. In beide artikelen staat dat *'de burgemeester de bevelen kan geven die nodig zijn om ...'*. Bij artikel 58m wordt vervolgens in de wetsgeschiedenis als voorbeeld genoemd dat de burgemeester (openbare) plaatsen kan sluiten. De voorzieningenrechter ziet vooralsnog geen aanleiding om te oordelen dat de bevelsbevoegdheid ten aanzien van besloten plaatsen is beperkt door de wetgever en dat er dus geen bevoegdheid tot sluiting volgt uit dit artikel.

[...] 15. Gelet op al het voorgaande is de voorzieningenrechter vooralsnog van oordeel dat artikel 58n Wpg een sluitingsbevoegdheid niet uitsluit. De burgemeester is dus op grond van artikel 58n Wpg bevoegd *alle* bevelen, en dus ook een sluitingsbevel, te geven die nodig zijn voor de beëindiging van de gedraging of activiteit als door die gedraging of activiteit een ernstige vrees voor de onmiddellijke verspreiding van het coronavirus ontstaat. Verweerder was dus in beginsel bevoegd het kantoorpand van verzoekster te sluiten.

[...] 20. De voorzieningenrechter is [...] van oordeel dat vooralsnog onvoldoende is gebleken dat verzoekster herhaaldelijk de coronaregels heeft overtreden. Vast staat wel dat op 5/6 maart 2021 een gedraging of activiteit heeft plaatsgevonden in een besloten plaats waarbij de coronamaatregelen niet in acht zijn genomen, waardoor een ernstige vrees voor de onmiddellijke verspreiding van het coronavirus is ontstaan. Dit rechtvaardigt naar het oordeel van de voorzieningenrechter echter niet op voorhand dat sluiting van het pand noodzakelijk was om deze gedraging te beëindigen.

Conclusie

21. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter leidt dit ertoe dat het bezwaar een redelijke kans van slagen heeft. Hierin, alsmede gelet op de financiële gevolgen die de sluiting met zich brengt voor verzoekster, ziet de voorzieningenrechter aanleiding om het bestreden besluit te schorsen totdat op het bezwaar is beslist, waardoor de sluiting wordt opgeheven. [...]

[ECLI:NL:RBNHO:2021:2912](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet tijdelijk huisverbod

JnB 2021, 324

ABRS, 14-04-2021, 202004164/1/A3

burgemeester van Schiedam.

Wet tijdelijk huisverbod (Wth) 2

WET TIJDELIJK HUISVERBOD. In dit geval is de burgemeester ten onrechte bevoegd geacht om het huisverbod op te leggen en te verlengen. Het enkele feit dat beide partijen desgevraagd zouden hebben gezegd in te stemmen met het huisverbod creëert geen bevoegdheid voor het opleggen van een huisverbod. Hieraan kan evenmin veel betekenis worden toegekend bij de afweging om uiteindelijk tot het opleggen van zo'n verbod over te gaan.

[...] Bij besluit van 19 juli 2020 heeft de burgemeester aan [appellant] ingevolge artikel 2 van de Wet

tijdelijk huisverbod (hierna: Wth) een huisverbod opgelegd voor de duur van tien dagen, met ingang van 19 juli 2020 om 21.04 uur tot 29 juli 2020 om 21:04 uur. Ook heeft de burgemeester gelast om gedurende deze periode geen contact op te nemen met de op dat adres wonende vrouw en kinderen. Dit besluit is verlengd op 28 juli 2020.

[...] 5.3. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat op basis van de RiHG's en bovengenoemde, ten dele, tegenstrijdige verklaringen onvoldoende grond aanwezig is om aan te nemen, althans ernstig te vermoeden, dat de aanwezigheid van [appellant] in de woning een ernstig en onmiddellijk gevaar opleverde voor de veiligheid van zijn huisgenoten. [...]

Omdat het opleggen van een huisverbod een zeer ingrijpend instrument is dat uitsluitend is bedoeld voor noodsituaties moet dit herkenbaar, duidelijk en deugdelijk zijn onderbouwd. Zoals hiervoor is overwogen, is dat in dit geval niet gebeurd. [appellant] betoogt terecht dat het enkele feit dat beide partijen desgevraagd zouden hebben gezegd in te stemmen met het huisverbod geen bevoegdheid creëert voor het opleggen van een huisverbod. Anders dan de rechtbank heeft overwogen kan hieraan evenmin veel betekenis worden toegekend bij de afweging om uiteindelijk tot het opleggen van zo'n verbod over te gaan. Nog daargelaten dat dit soort uitlatingen ook in een opwelling en zonder de gevolgen daarvan op dat moment te overzien kunnen worden geuit, moeten ze wel verband houden met de voorwaarden waaronder het opleggen van een huisverbod mogelijk is. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte de burgemeester bevoegd geacht om het huisverbod op te leggen en te verlengen.

Gelet op het bepaalde in artikel 2 en artikel 9, eerste lid, van de Wth, ontvalt alleen al hiermee de grondslag aan de besluiten van 19 juli 2020 en 28 juli 2020. Aan wat [appellant] verder heeft aangevoerd wordt daarom niet toegekomen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:778](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2021, 325

EHRM, 23-03-2021 (publ. 15-04-2021), 46595/19

M.T. tegen Nederland.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

EVRM 3

DUBLINVERORDENING. Overdracht van gezin met kinderen naar Italië. Verbetering van opvangmogelijkheden. Geen schending artikel 3 EVRM. Klacht niet-ontvankelijk.

3. The facts of the case, as submitted by the parties, may be summarised as follows.

4. The applicant and her two minor daughters, who were born in 2013 and 2015 respectively, entered the Netherlands on 21 March 2018 and applied for asylum on 23 March 2018.

5. As the Eurodac system (the EU fingerprint database for identifying applicants for international protection and irregular border-crossers) showed that the applicant had applied for international protection in Italy on 3 January 2018, the Dutch immigration authorities requested their Italian counterparts on 27 March 2018 to take back the applicant on the basis of Regulation (EU)

No. 604/2013 of the European Parliament and of the Council of 26 June 2013 establishing the criteria and mechanisms for determining the Member State responsible for examining an application for international protection lodged in one of the Member States by a third-country national or a stateless person (recast; “the Dublin III Regulation”). The Italian authorities approved that request on 4 June 2018. [...]

53. It notes in that context that the latest modifications to the Italian system of reception of applicants for international protection took effect on 22 October 2020 and that these entailed, *inter alia*, that applicants for international protection would once more, within the limits of places available, have access to the second-tier reception facilities within the SAI (former SIPROIMI) network (see paragraphs 32-33, 36 and 47 above); a modification welcomed by UNHCR (see paragraph 37 above).

54. Since, as confirmed by the Italian Government, if transferred to Italy under the Dublin III Regulation, the applicant would be considered an applicant for international protection who would be entitled to accommodation within the Italian system of reception facilities (see paragraph 46 *in fine* above; see also paragraph 36 above), the Court cannot but conclude that, following the latest legislative changes, she would be eligible for placement in the SAI network. What is more, such placement would be given priority in view of the fact that the applicant, as a single mother with two minor children, belongs to one of the categories of persons defined as “vulnerable” in Italian legislation (see paragraphs 33-34 and 47 above). In the absence of any concrete indication in the case file, and noting that the applicant declined the opportunity to comment on the information provided by the Italian Government about the latest modifications to the reception system in Italy (see paragraph 45 above), the Court does not see any reasons to assume that the applicant and her children will be unable to obtain a place within the SAI network when they arrive in Italy.

55. However, even if the applicant and her children would, pending placement in SAI facilities, initially be accommodated in first-tier reception facilities, the Court notes that the latest amendments also included an extension of the range of services to be provided in those facilities (see paragraph 35 above). According to UNHCR, moreover, effective access to essential services was guaranteed as the right of applicants for international protection to register their residence had been restored (see paragraph 37 above).

56. The Court further has no reason to assume that the Dutch authorities would not inform their Italian counterparts of the scheduled arrival date in Italy of the applicant and her children, of their family situation and of any medical needs of any of them (see paragraph 21 above), as they did previously (see paragraph 15 above). In that context the Court lastly notes that the applicant has not argued that her youngest daughter requires specialist treatment unavailable in Italy.

57. In view of the above, the Court considers that the applicant has not demonstrated that her future prospects, if transferred to Italy with her children, whether looked at from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship that is severe enough to fall within the scope of Article 3.

58. It follows that the application is manifestly ill-founded within the meaning of Article 35 § 3 (a) of the Convention and therefore inadmissible pursuant to Article 35 § 4.

[ECLI:CE:ECHR:2021:0323DEC004659519](https://eur-lex.europa.eu/eli/ce/echr/2021/0323dec004659519)

JnB 2021, 326

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 31-03-2021 (publ. 09-04-2021), NL21.2036
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

EVRM 3

DUBLINVERORDENING. Eiser heeft voldoende onderbouwd dat hij op Cyprus geen toegang tot adequate opvang zal hebben. Beroep gegrond.

5.1 De rechtbank overweegt dat uit de beschikbare informatie en de uitspraak van de Afdeling van 9 februari 2021 [[ECLI:NL:RVS:2021:244](#)], naar voren komt dat er op Cyprus drie opties zijn voor opvang:

1. het opvangcentrum Kofinou;
2. het noodopvangcentrum in Pournara;
3. de mogelijkheid om met een financiële bijdrage van de overheid zelf onderdak te regelen.

5.2

Niet in geschil is dat eiser niet behoort tot de doelgroep die wordt opgevangen in het opvangcentrum Kofinou. Daar zal hij dus geen opvang krijgen.

5.3 Anders dan in de zaak die onderwerp is van de uitspraak van Afdeling van 9 februari 2021, is de rechtbank van oordeel dat eiser in deze zaak heeft onderbouwd dat hij ook in het noodopvangcentrum Pournara geen adequate opvang zal krijgen. Uit de overgelegde artikelen van ECRE en Cyprusmail komt een beeld naar voren van een gesloten kamp, waar de opvangomstandigheden zeer slecht zijn en waar grote rellen zijn uitgebroken. Gerapporteerd wordt over een gebrek aan voedsel en sanitaire voorzieningen. Verweerder is er ter zitting niet in geslaagd om nader te motiveren waarom de opvang in Pournara nog steeds aan daaraan te stellen eisen voldoet. Daar komt bij dat in de door eiser overgelegde informatie is beschreven dat asielzoekers onder het valse voorwendsel van een coronatest uit dit kamp zijn gehaald en vervolgens gedwongen zijn uitgezet. Verweerder heeft dan ook niet deugdelijk gemotiveerd dat eiser opvang zal krijgen in Pournara en dat hij daar niet in een vernederende of onmenselijke situatie terecht zal komen.

5.4 Ook wat betreft de mogelijkheid om met een financiële bijdrage van de overheid zelf onderdak te regelen, heeft eiser naar het oordeel de rechtbank voldoende onderbouwd dat hij daarmee zelf geen geschikte opvang kan regelen. Zo heeft eiser aangevoerd dat hij na overdracht aan Cyprus een aanvraag zal moeten doen voor een bijdrage in de huur van honderd euro per maand waarop pas na twee tot drie maanden zal worden beslist, als het hem al lukt de benodigde documentatie te verkrijgen. Pas daarna kan hij op zoek gaan naar een kamer. De honderd euro zal daarvoor echter bij lange na niet genoeg zijn. Het gevolg daarvan is dat hij de beslissing op zijn asielaanvraag op straat zal moeten afwachten. Eiser heeft ter onderbouwing van zijn standpunt gewezen op verschillende passages in het AIDA-rapport. Noch over de tijd die nodig is om de bijdrage in de huur te regelen noch over de te lage bijdrage in de huur heeft de Afdeling een oordeel gegeven in de uitspraak van 9 februari 2021. Dit betekent dat verweerder voor de onderbouwing van het bestreden besluit niet kan verwijzen naar de uitspraak van de Afdeling. De rechtbank is van oordeel dat verweerder ook overigens onvoldoende is ingegaan op wat eiser over dit punt heeft aangevoerd. De beroepsgrond slaagt.

5.5 Over de toegang tot een effectief rechtsmiddel om te klagen over een gebrek aan opvang overweegt de rechtbank dat, zoals hiervoor al vermeld, in de door eiser overgelegde informatie is omschreven dat asielzoekers onder het valse voorwendsel van een coronatest uit het noodopvangkamp zijn gehaald en vervolgens gedwongen zijn uitgezet. Hieruit blijkt dat de mogelijkheid om te klagen of een rechtsmiddel in te stellen kennelijk niet altijd wordt geboden en geëerbiedigd. Deze informatie is in de uitspraak van de Afdeling niet aan de orde gekomen en verweerder heeft deze ook niet deugdelijk gemotiveerd weersproken. Deze beroepsgrond slaagt eveneens.

6. Uit de overwegingen hiervoor volgt dat het beroep gegrond is omdat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht. [...]

[ECLI:NL:RBDHA:2021:3434](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2021, 327

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 14-04-2021, NL21.5052
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Vervolgberoep. Zicht op uitzetting naar Algerije binnen een redelijke termijn ontbreekt.

7. De Afdeling heeft op 2 april 2021 in een drietal uitspraken geoordeeld dat het zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn naar Marokko ontbreekt ([ECLI:NL:RVS:2021:696](#),

[ECLI:NL:RVS:2021:695](#) en [ECLI:NL:RVS:2021:698](#)). [...]

8. Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat de situatie ten aanzien van Algerije anders moet worden gezien. In maart 2020 is er namelijk nog een LP verstrekt door de Algerijnse autoriteiten. Daarna is er als gevolg van de coronamaatregelen weliswaar geen LP meer afgegeven, maar er vindt nog wel overleg plaats met de autoriteiten over hoe deze afgifte hervat kan worden. Voorts heeft verweerder toegelicht dat de contacten met Algerije in algemene zin beter verlopen dan met Marokko.

9. De rechtbank wil aannemen dat de diplomatieke betrekkingen met de Algerijnse autoriteiten goed zijn en dat Algerije ook in beginsel bereid is om onderdanen toe te laten tot het eigen grondgebied en daartoe vervangende reisdocumenten te verstrekken. Dat neemt niet weg dat de afgifte van LP's na maart 2020 volgens verweerder is stilgevallen; de rechtbank gaat ervan uit dat dat niet komt doordat er geen LP-aanvragen meer lopen bij de Algerijnse autoriteiten maar, zoals verweerder ter zitting heeft aangegeven, als gevolg van beperkende coronamaatregelen.

10. Inmiddels is het 13 maanden geleden dat er daadwerkelijk een LP is afgegeven en op dit moment valt niet te zeggen hoe en op welke termijn afgifte en/of concrete stappen in die richting kunnen worden verwacht. Verweerder heeft ter zitting geen inzicht kunnen geven in de termijn waarop de afgifte van LP's hervat zou (kunnen) worden, noch in de intensiteit van de besprekingen met de Algerijnse autoriteiten die daartoe moeten leiden. De rechtbank ziet dan ook geen aanknopingspunt voor de veronderstelling dat succesvolle besprekingen binnen een redelijke termijn tot uitzetting van eiser kunnen leiden.

11. Gelet op het voorgaande is het beroep gegrond

[ECLI:NL:RBDHA:2021:3701](#)

JnB 2021, 328

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 06-04-2021 (publ. 12-04-2021), NL21.4200
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. De rechtbank stelt vast dat niet in geding is dat in dit geval de totale periode na de heenzending tot aan de ophouding 12 uur heeft geduurd en daarmee langer dan de 10 uur die door de Afdeling als redelijk wordt aangemerkt, waarmee sprake is van een gebrek. De rechtbank begrijpt de genoemde jurisprudentie zo dat als de duur van de overbrenging langer was dan 10 uur, verweerder wel moet motiveren wat die lange duur heeft veroorzaakt. In dit geval heeft verweerder dat niet gedaan. Verweerder heeft verwezen naar een telefoonnotitie, maar daarmee is nog niet duidelijk waarom de periode tot de ophouding

zo lang heeft geduurd. Omdat die motivering geheel ontbreekt en het dus onduidelijk is wat er aan de hand was, ziet de rechtbank in dit geval geen ruimte voor een (verdere) belangenafweging. Dat het transport niet lang zou hebben geduurd en dat de periode van ophouding korter is geweest dan de maximale toegestane periode van ophouding, maakt dit niet anders. Er was in dit geval ook geen sprake van een situatie als aan de orde in de uitspraak van 17 april 2008 ([ECLI:NL:RVS:2008:BD1115](#)), nu eiser pas om 22.00 in bewaring is gesteld en dus niet binnen de maximale termijn, ware hij direct na zijn heenzzending opgehouden.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:3540](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2021, 329

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 06-04-2021 (publ. 12-04-2021), NL20.17247
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 6:2 b, 6:12 lid 2

PROCESRECHT. De rechtbank overweegt dat volgens de beleidslijn van 25 maart 2020 van het Landelijk Overleg Vakinhoud Bestuursrecht een opvolgend beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit niet-ontvankelijk wordt verklaard als het is ingesteld voordat de maximale dwangsom is volgelopen. Dat betekent dat het beroep in de onderhavige zaak in beginsel niet-ontvankelijk verklaard zou moeten worden. De rechtbank ziet echter aanleiding van deze beleidslijn af te wijken, omdat de rechterlijke dwangsom inmiddels wel volledig is verbeurd en verweerder nog altijd geen besluit heeft genomen op de aanvraag van eiseres. De rechtbank wijst in dat verband op een uitspraak van de Afdeling van 29 januari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:190](#). Het beroep is daarom ontvankelijk.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:3531](#)

[Naar inhoudsopgave](#)